

СЮЗЪН БЕЛАМИ ОБЕЩАНИЕ ЗА СВЕТИ ВАЛЕНТИН

Превод от английски: Illusion, viyan, 2020

chitanka.info

1

В претъпкания автобус за Соренто, Серина Банън мислено простена, докато превозното средство спря по средата на крайбрежния път на Амалфи. Шофьорът се измъкна и с флегматична походка влезе в кафенето, сякаш разполагаше с цялото време на света.

Приглади смачканото разписание и се загледа в него за пореден път, макар че италианските абривиатури продължаваха да изглеждат все така безсмислено.

Останалите пътници около нея си говореха, шумно и неразбираемо, което само добавяше към неволите ѝ. Поклати глава от безсилие.

„Защо не научих повече италиански, когато татко предложи да започнем преговори с тази автомобилна компания? Сега поне щях да знам достатъчно, за да мога да разчета разписанието.“

Обърна се към пътничката до себе си.

— *Scusi, signora?*

Жената на средна възраст, облечена изцяло в черно, вдигна очи от телефона си.

— Колко дълго ще почиваме тук?

Италианката сви рамене и изстреля бърз отговор.

Серина единствено успя да улови думата *„cinque“*.

— Пет минути? Ще пазите ли багажа ми? *Per favore?*

Жената погледна чантата, след което и младата жена и поклати успокоително глава.

— *Si, si. Vai avanti.*

Момичето се забърза към тоалетната. Две минути по-късно, придърпа сивата пола тип молив надолу по бедрата си, взе дамската чанта и сакото от закачалката, отвори вратата на кабинката и забърза към мивката.

Изми ръцете и наплиска лицето си с вода. *„Как по дяволите ще представя добре презентацията на татко след толкова малко сън и с червени от полета очи?“*

Наведе глава и се облегна на металната мивка, за да поеме дълбоко дъх. Капка вода се стече по врата ѝ към закопчаната до брадичката яка. Разкопча последните две копчета и плисна вода по врата си към цепката на блузата.

„Хидратирай се. Трябва да се хидратиращ след полета.“

Клаксони прозвучаха наоколо щастливо и незлобливо, звук, който вече свързваше с брега на Амалфи. Имаше ли време за студена напитка преди автобуса да потегли? Погледна се в огледалото и се оплези на непознатото отражение в сив костюм, след което побърза да напусне тоалетната.

Слабото февруарско слънце огряваше задната част на автобуса — *нейният автобус* — докато потегляше по пътя, който водеше към виадукта.

— Не! Не, не, не!

Възпрепятствана от тясната пола и нетипичните за нея високи токове на обувките ѝ, тя изтича след него и започна да размахва ръце като маниак, докато крещеше:

— Спри. Изчакай ме.

Облак дим излезе от ауспуха, когато автобусът набра скорост и зави зад скалистия бряг, и изчезна от очите ѝ. Заедно с куфарчето, лаптопа и пауър пойнт презентацията ѝ за срещата в Соренто.

* * *

Лука д'Алберги намали скоростта, докато мотоциклета му мина през тунела и сви на сляп завой към Атрани. Ниското слънце грееше в очите му и го заслепи за момент.

Жена изскочи на пътя като размахваше ръце, докато тичаше след движещ се автобус.

Лука се обърна, спря и изпсува.

Дръжката му закачи лакътя на жената. Тя падна настрани. Той се опита да удържи лудешкото вибриране на мотора си и по някакъв начин успя да накара огромната машина да спре.

Сърцето му биеше в гърлото като скоростен влак. Мъжът пусна с ритник стойката и свали шлема си. Изтича по пътя, където жената

лежеше обърната на едната си страна на калдъръмената настилка като счупена кукла, а разпилени кичури кестенява коса криеха лицето ѝ.

Коленичи до нея и хвана китката ѝ, търсейки пулс. Той биеше бавно и ритмично под пръстите му.

— *Grazie a Dio!* — Избърса потта, която дразнеше очите му. — Глупава, откачена жена. Смъртно желание ли имаш?

Коленете му подадоха и той се подпря на ръцете си. *Мамка му, мислех, че съм я убил.*

Двама сервитьори дотичаха от близката *trattoria*. По-младият коленичи откъм главата ѝ и я хвана за раменете.

— Не! Не я местете! — Настоячивата команда на Лука спря прибързаните действия на младежите. — Може да има наранявания на гръбнака. Вие застанете на пътя и забавете движението в тази лента. — Обърна се към по-възрастния мъж. — Вие отидете и намерете лекар.

Въпреки че бе разтърсен от почти случилата се трагедия, Лука опита да запази спокойствие и да даде инструкции на двамата мъже, така че да предотвратят втори инцидент. Базисните познанията по първа помощ му подсказваха да не мести жената, докато не дойде в съзнание или бъде прегледана от лекар.

„*Madre mia, можеш да я убия.*“

Единствената причина тя да не е мъртва бе това, че не бе имал време да възстанови пълната скорост, след като бе намалил, за да направи път на луксозен пътнически автобус, който пътуваше в обратната посока в тунела.

На пълна скорост моторът му бе опасна машина.

Много бавно, отметна косата ѝ и се намръщи на синината, която вече се образуваше върху светлата ѝ кожа. Прокара пръсти по скалпа, за да потърси контузии, след това по ръцете, тялото и краката ѝ като проверяваше за счупени кости.

Жената простена и опита да се изправи. Успя да седне с наведена глава и изстена отново.

— *Signorina? Non muovetevi!* — Нежно натисна рамото ѝ.

Видимо нестабилна вдигна ръка и избута неговата.

Тихичко си промърмори няколко неприлични думи за упоритите жени, които отказват да слушат и глупавите, които изтичват на пътя

пред мотоциклет. С две ръце върху раменете ѝ, спря опита ѝ да се изправи.

— Не мърдайте. Ударили сте си главата и може да имате сътресение.

С трепереща ръка тя отметна назад косата си. Дланта ѝ бе със светла кожа и дълги пръсти, и се подаваше от ръкава на най-грозното раирано сиво сако, което Лука бе виждал.

Чертите на лицето ѝ бяха деликатни и със сигурност бе прекалено млада, за да носи толкова старомодни дрехи.

Те обиждаха чувството му за стил.

Притесняваше го алабастровият цвят на кожата ѝ, рязък контраст със собствения му здравословен средиземноморски тен.

„Дали беше толкова бледа по принцип или бе в шок?“

Хвана брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към себе си. „Дали имаше сътресение?“

Тя също го погледна, сивите ѝ очи бяха широко отворени и обрамчени от гъсти, тъмни мигли и притеснително празни.

— *Signorina, come stai?*

— Ка... какво?

Сивите ѝ очи се насочиха към неговите и бавно започнаха да се фокусират, издавайки лекия ѝ уплах.

— Англичанка ли сте?

— Да. — Гласът ѝ бе немощен, но ясен.

— Тогава ясно защо не застанахте мирно, когато ви казах да го направите.

— Да остана?

По начина, по който се огледа, Лука разбра, че внезапно е осъзнала, че седи на края на пътя, заобиколена от хора и е център на вниманието им. По бледите ѝ страни се появи лека руменина.

— Трябва да стана. Автобусът ми...

— Замина. Отдавна. Предлагам да си починете...

— Трябва да стигна до...

Бутна ръката му и се изправи. Зави ѝ се свят и се протегна на сляпо за подкрепа. Лука я прегърна през кръста, а пръстите ѝ се вкопчиха в коженото му яке, докато се пристискаше към него.

Може да нямаше счупвания, но се притесняваше заради удара по главата. Внимателно се наведе и я взе на ръце като я нагласи така, че

главата ѝ да се подпре върху рамото му.

Понесе я към *trattoria*, оглеждайки се над рамо за първия сервитьор, който бе дошъл на мястото.

— Донесете чантата ѝ, моля.

Младият мъж грабна посочената вещ и ги последва. Зяпачите се разотидоха, обсъждайки младата жена, която бе изтичала на пътя и бързите му рефлексии, а дамите въздишаха по силата и мъжествеността му.

Задържаното движение весело наду клаксоните, когато отново продължи по пътя си.

Лука игнорира всичко, но не можеше да пренебрегне жената в ръцете си.

Косата ѝ гъделичкаше носа му, също както и аромата ѝ. Напомняше му на горски плодове и ябълки, свежи, зрели и сочни. Баба му бе отглеждала такива ябълки в своята овощна градина, и ароматът на непознатата предизвика ярки спомени от детството му.

По-възрастният сервитьор се появи от алеята пред сградата и му помогна да влезе в кафенето.

Вратата се затвори бавно зад Лука, оставяйки зад себе си хладния късен зимен вятър. Остави я внимателно на някакъв стол, който сервитьорът издърпа, като я подкрепяше поставил ръка около раменете ѝ. Тя потрепери.

„От студ или шок?“

— Горкото мъниче. Ето.

Майчински настроена матрона, вероятно собственичка на заведението, постави чаша вода на масата.

— Слаба е като врабче. Ще донеса купичка супа.

— *Molto grazie*, но мисля, че първо трябва да я види лекар.

Собственичката се намръщи — изражението на лицето ѝ подсказваше, че не приема отказ, и предвещаваше битка на характери. Лука познаваше тази физиономия. Всяка жена над петнадесет в семейството му я използваше, ако някой откажеше храна. Жените, все пак, знаеха, че храната лекува всичко. Със страх и ужас от това, което нямаше да успее да спре, той побърза да поясни.

— Ако има сътресение, не трябва да ѝ даваме да яде.

— *A si, si*. Кажете ѝ да пийне вода. Матия каза, че доктор Аньоти ще я види веднага.

— И вода не, *signora*. — Лука поклати глава. — Къде е кабинетът на лекаря?

— Зад ресторанта ми, гледа към *piazza*. Изчакайте минутка да предупредя съпруга ми и ще дойда с вас.

— *Grazie*.

Лука погледна часовника си. *Dannazione*. Вече бе закъснял за срещата си, а се гордееше с това, че никога не закъснява. Но трябваше да се погрижи за тази жена. Бе отговорен за нараняванията ѝ, длъжен бе да се убеди, че е достатъчно добре, за да продължи пътуването си.

След като я заведеше при лекаря, щеше да се обади в офиса си и да помоли секретарката да насрочи нов час.

„Не мога да продължавам да мисля за нея като за «жената».“

— Как се казвате?

— Серина. Кой сте вие? — В гласа ѝ вече не се долавяше първоначалния шок, а богатия контраалт, който му напомняше за Ейми Уайнхаус, изпрати гореща тръпка по гръбнака му.

Красивите ѝ сиви очи се разшириха, докато го гледаше и чакаше отговора му. Ругаейки се тихо за своята разсеяност, той каза:

— Лука. Ще ви заведа при лекаря.

— Нямам нужда от лекар. Трябва да хвана следващия автобус и да...

— Имате. Бяхте в безсъзнание.

Сивите ѝ очи станаха буреносни, отразявайки негативното отношение, което долови в гласа ѝ. Не знаеше дали е разтревожена или ядосана, но изразителните ѝ очи и разпален глас, показваха ясно, че е нетърпелива да продължи по пътя си.

— Вижте, не искам да звуча назидателно, но паднахте лошо. Лекарят ще ви прегледа веднага. Няма да се забавите много.

Собственичката на кафенето се върна и наметна шал на раменете си.

— *Andiamo*.

Лука прегърна Серина и я вдигна от стола. Докато нагласяше ръце под коленете ѝ платът на полата ѝ се качи нагоре, като не остави нищо между пръстите му и топлата ѝ копринена кожа.

Мускулите на бедрото ѝ се стегнаха от докосването му, тялото ѝ се напрегна в ръцете му.

— Какво правите? Спрете да ме опипвате. Мога да ходя.

Заизвива се в ръцете му и го сръга в ребрата.

— Оф!

Мъжът загуби равновесие, както и хвата си върху нея, и падна назад. Приземи се тежко на каменния под със Серина просната върху него.

Позволи си низ от цветисти ругатни.

Твърде късно си спомни за присъствието ѝ и псувнята, която му се бе изплъзнала. Изражението ѝ говореше за раздразнение и неразбиране. „*Не разбира италиански.*“

И по-добре. Той се отпусна на лакът. Каменният под го боцкаше отзад.

— Как смееете да се отнасяте така грубо с мен?

Тя се изправи с мъка на крака.

Погледна го като ангел на отмъщението, гърдите ѝ се повдигаха, а от очите ѝ хвърчаха искри. Едната ѝ ръка, с побелели кокалчета, хвана облегалката на стола, а другата придърпа сивата пола към коленете ѝ.

Със стиснати зъби той също я изгледа. Можеше ли денят да стане още по-зле?

— *Signorina*, само се опитвах да ви занеса при лекаря.

— Нямам нужда от помощ.

— Приемете моите извиненията. — Скочи на крака и изтупа задника си. — Нормална грешка, имайки предвид факта, че припаднахте в ръцете ми преди по-малко от пет минути. Предполагах, че още се нуждаете от подкрепа.

Пълната ѝ долна устна потръпна, а в искрящите ѝ очи блестяха непролети сълзи. Обърна глава настрани, изсумтя и той чу как рязко поема дъх.

„*Дали изпитваше болка?*“

Внезапно прекъснатият му свободен час, инцидентът и пропуснатата среща бяха нищо в сравнение с това да помогне на непознатата.

Ясно бе, както бе погледът ѝ, че колкото и смела да бе, падането бе лошо.

Беше разтърсена. Вината частично бе негова и сега той бе отговорен да се погрижи да е добре. Пренасрочената среща бе нищо в сравнение с това.

Докосна ръката му, леко, колебливо и го погледна.

— Вие изстенахте. Ранен ли сте? Съжалявам, че реагирах така. Мислех, че... е няма значение.

Държеше дясната си ръка на нивото на талията и той видя ожулване близо до лакътя. Знаеше, че след като шока отмине, щеше да почувства синините и раните.

Подаде му лявата си ръка:

— Приятели?

Бърз поглед му разкри, *нямаше пръстен.*

Краткият оглед приключи. Но не му бе толкова лесно да прикрие задоволството си. Пое ръката ѝ и се ръкуваха, като отбеляза, че ръкостискането ѝ е уверено и спокойно.

Той бе само човек. Поправка, бе мъж и въпреки нелепия ѝ избор на дрехи, я намираще за привлекателна.

Тя изглеждаше... *добра.*

Лука никога не бе привлечен от *добрите жени.*

При Серина добротата явно бе примесена със сила на характера. И намери това за привлекателно.

Жените, които познаваше, дори мъртви, нямаше да облекат тоалет като нейния, но никоя от тях нямаше да бъде толкова спокойна при подобни обстоятелства или решена да продължи по пътя си, без да се интересува как изглежда.

Все още можеше да усети отпечатъка на меката изпъкналост на гърдата ѝ, докато я носеше към *trattoria...*

Осъзнавайки, че все още държи ръката ѝ, я пусна и я хвана за лакътя, за да я поведе към кабинета на лекаря.

Тя трепна и се спря.

С другата си ръка го блъсна в гърдите, за да се освободи от него.

— Моля ви, не докосвайте ръката ми.

Той погледна надолу към нея, изненадан от реакцията ѝ. *Какво за Бога...*

— Съжалявам, забравих, че наранихте ръката си.

— Няма нужда да се извинявате.

Серина наклони глава и погледите им се срещнаха и останаха вгледани един в друг.

И той видя, че болката ѝ изчезва.

Бе заменена от чисто сексуално осъзнаване. Видя го в начина, по който очите ѝ се разшириха и в дълбините им се появи искрата на плътско пробуждане.

Не страх, а интерес.

Отстъпи и отвори вратата на кафенето, и ѝ направи място. Първо се нуждаеше от лекар, който да се погрижи за нараняванията ѝ.

И след като бъде потвърдено, че е добре, щеше да има достатъчно време да изследва възможностите от тази злополука.

Общото и неочаквано привличане даваше толкова много обещания.

2

Лекарят бе мъж на средна възраст, с праметнат през врата стетоскоп. Изглежда я, сякаш разбира всичко, след което се обърна към Лука на италиански.

Стомахът на Серина се сви. Не ѝ трябваше преводач, за да знае, че лекарят бе поканил младия мъж в стаята. Той нямаше работа по време на консултация за нейното здраве.

— Не е необходимо и той да идва, докторе.

— Но някой трябва да ти превежда.

Разумното обяснение на младия мъж не успокои нервите ѝ. Лекарят затвори вратата зад мотоциклетиста и седна зад бюрото си.

Лука се намести на стола до нея. Коженият панталон обгръщаше мускулестите му бедра и когато се наведе напред, коляното му докосна нейното, а кичур тъмна коса падна над челото му.

Тя преглътна прилив на...

Какво? Да не би да желаете този непознат? Напълно неподходящо.

С бърз като скоропоговорка италиански той обясни инцидента и участието си в него. Както бе научила вече, когато ѝ се усмихна, мина на английски и преведе думите на лекаря.

Каква любезност към мен?

По-възрастният мъж се изправи, обърна се към Лука и посочи кушетката.

— Искате да ви прегледа зад този параван. Помоли да си свалите сако и да си разкопчаете ризата.

— Когато излезете навън. — Серина прокара дланите си нагоре-надолу по ръцете си. *Няма начин да се съблека, докато той е в стаята.*

— Помоли ме да превеждам. За съжаление не говори английски. — Лука разпери ръце сякаш ѝ казваше, че няма избор. — Ще бъдеш зад паравана.

— Наистина не е ваша работа — погледна го Серина.

Имаше ли начин да го убеди да излезе?

Той срещна погледа ѝ и отново се облегна назад на стола. Беше очевидно, че не планира да си ходи.

— Но това е моя отговорност. Направихте го такава, когато се втурнахте пред мотора ми.

— Как смеете? Ако не карахте като луд по този път...

— Карах с по-малко от четиридесет.

— Четиридесет мили в час. Никога не трябва...

— Километра, не мили. Не по-бързо, отколкото бих карал покрай училище.

Жената се обърна към лекаря и повтори:

— Той няма място тук, докторе.

Мъжът сви рамене и потупа кушетката.

Нямаше спасение. Серина свали внимателно сакото от ударения си лакът и го наметна върху облегалката на стола.

Лекарят издърпа паравана и следващите минути преминаха в смесица от въпроси и отговори на италиански и английски. Когато прегледът ѝ приключи, той подписа нещо, което приличаше на рецепта и ѝ го подаде.

— *Rilassati per un po, signorina.*^[1]

— Схванах. Никакви близки срещи със земята или мотоциклети повече. — Метна сакото в скута си. Да го облече с превързания лакът щеше да отнеме повече от няколко секунди, а тя искаше да напусне кабинета. — Мога ли да си тръгвам?

— Доктор Анъоти е доволен, че нямате сътресение, но иска да бъдете, как го казвате на английски „по-добре предпазлива, отколкото да съжбялявате“? Трябва да си починете тази нощ и някой да ви наглежда.

— Това е невъзможно...

Лука се изправи и подаде ръка на лекаря, като се обърна към него на италиански и английски.

— Ще се погрижа за това, благодаря ви. Отнехме достатъчно от времето ви. — Обърна се към нея. — Ще тръгваме ли?

Тя повтори благодарностите и го последва навън. Със стиснати от двете си страни ръце, успя да удържи гневните думи:

— Нямате право да казвате това.

Ама че нахалство! Чисто, абсолютно, арогантно мъжко нахалство. Когато излезеха оттук...

— Нямах право да кажа какво?

— Че ще ме наглеждате.

Едната му тъмна вежда се вдигна.

— Казах, че ще се погрижа някой да ви наглежда, не че аз ще го направя.

Страните ѝ горяха. Разбира се не бе казал, че той ще го стори.

Какво ми става? Защо му отговарям така грубо? Той остави ангажиментите си, за да ми помогне. Насочи се към рецепцията.

Администраторката вдигна поглед от клавиатурата.

— Бих искала да платя сметката си.

— *Che cosa?*^[2]

Серина повтори молбата си.

Когато Лука се облегна на плота зад нея и зададе същия въпрос на италиански, очите на платиненорусата блондинка се разшириха. Нави кичур коса около пръста си, му се усмихна като пренебрегна Серина. Феромоните струяха от нея, когато се наведе напред.

— Когато приключите разговора си с Мис Блондор, моля да попитате за сметката ми. — Англичанката обърна глава твърде бързо. Пригади ѝ се. Затвори очи и здраво стисна плота.

И този злобен коментар показва, че не съм на себе си.

Лука я докосна по рамото.

— Добре ли сте?

Тя примигна и си пое дълбоко дъх.

— Добре съм. Само... колко струва прегледът?

— Няма да плащате този път, само подпишете формуляра.

— Какво пише в него? Да не се отказвам от живота си или се съгласявам да даря първородното си дете?

— Като обществена услуга и в интерес на запазване на досието за инциденти по този отрязък на пътя чисто, лекарят се отказва от всички такси, ако подпишете, че това е било просто обикновен преглед.

— Какъвто и беше. Прегледа ме и съм добре. Окей.

Взе черния химикал и се подготви да подпише върху пунктираната линия. До нея Лука се наведе над рецепцията и вълна от

скъп одеколон се разнесе покрай него. Обикновено прецизният ѝ подпис малко заприлича на драсканица.

— Моля ви, не стойте толкова близо. Не мога да дишам.

— Само проверявам. — Тъмните му очи блестяха закачливо. — Не искат част от плътта ви. Не че можете да си позволите да загубите още.

— Много смешно. — Серина завъртя очи. — Сигурна съм, че всичко е коректно и правилно.

Написа името си и пусна химикалката върху плота толкова силно, че тя се търкулна по ръба и падна върху клавиатурата на администраторката.

Момичето я стрелна с поглед, преди да обърне снежнобялата си усмивка към Лука.

— *Grazie, signorina. Ciao.*^[3] — Той отвърна на усмивката на блондинката преди да хване Серина под ръка.

Тя трепна при докосването му.

— Не искате ли да останете и да опознаете по-добре малката Мис Слънчице?

— *Che*^[4]? Какво искате да кажете? — Лекото намръщване събра веждите му заедно.

Да не си мисли, че го ревнува от Блондинката?

Мисълта бе нелепа. Познаваше Лука от половин час и нямаше причина за подобна злобна реакция. Но все пак, топлина се разли по врата и нагоре към страните ѝ.

— Нищо. Но си мисля, че тя се разочарова като си тръгнахте. Интересът ѝ към вас бе прекалено явен.

— Да флиртуваш е също толкова естествено, както и да дишаш. Да не би да е по-различно там, откъдето идвате?

— Казвате го, но не го мислите. За вас може да е нормално, но за мен не.

— Как така? Не правите ли същото? Ако не го практикувате, умениято не се развива и тогава, когато искате да очаровате някой представител от другия пол, как ще успеете?

— Не искам да очаровам никой мъж.

До сега, но нищо нямаше да я принуди да си го признае.

— А когато искате да покажете на някой мъж, че го харесвате, че го искате в леглото си, какво ще направите?

— Не е ваша работа. Вижте, благодаря ви, че се погрижихте за мен и ме заведохте на лекар, но имам много важна среща в Соренто. Днес. Този следобед. И...

Той изпсува.

И без да разбира езика, бе сигурна в това. Задържа погледа ѝ за момент.

— Моля да ме извините, трябва да се обадя по телефона набързо. Ще поръчам кафе, докато намерим начин да ви заведем до там.

Изненадана да види, че са в *trattoria*, тя пусна сакото си на стола, премести се на място огряно от зимното слънце и отпусна глава на ръката си.

Плотът от травертин бе хладен и груб под ръцете ѝ.

Нещата можеха да са по-зле. Изморителни полети, след които правя връзка с обикновен междуградски автобус, и през всичките тези часове на притеснение и пътуване свита на кравай, поради липса на достатъчно място, и което би се оказало напразно, ако не успееше да стигне до Соренто до три часа. Като се прибави натъртеното ѝ дясно бедро, пулсиращ лакът и главоболие към цялото ѝ нещастие и това, че е провалила татко. Направо страхотно.

Дори да успея да стигна навреме, как ще направя добра презентация на новата част за двигател на татко, докато главата ми бумти като метъл банда на пълна мощ?

Потърка челото си с ръце и миризмата на масло нахлу в носа ѝ. Надигна леко глава и видя няколко капки кръв и дупка в ръкава си.

Как някой ще да я вземе насериозно, след като изглежда като че ли спала на улицата през последната седмица? Как мениджърът на компанията дори ще помисли да я изслуша във вида, в който е.

Бе ѝ отнело толкова дълго време да стигне до главния изпълнителен директор на автомобилна компания „Луксия“ и да го убеди да се срещне с тях. След няколко имейла и безброй телефонни обаждания до секретарката му, той най-накрая се бе съгласил да изслуша втория ѝ баща този следобед. Секретарката беше много настоятелна.

— Трябва да е по това време, *signorina*. Той е много зает с откриването на новата фабрика.

И тогава татко се бе разболял от грип и тя се бе съгласила да замине вместо него.

Знаеш всички особености, всички стъпки. Можеш да го направиш, Серина. Моля те? За мен, за нас?

Заради втория си баща бе пренебрегнала срамежливостта си и бе опитала да се превърне в бизнесдама. Заради него, единственото семейство, което ѝ бе останало, бе дошла до амалфийското крайбрежие за срещата. Но саможертвата ѝ и всички уроци от татко щяха да са напразни, ако не успееше да стигне до Соренто навреме. За тази жизненоважна среща с „Луксия“.

Новатори в дейността си, „Луксия“ предлагаша възможността на живота на баща ѝ да види дългогодишната си работа реализирана.

Ако Серина успее да се срещне с главния изпълнителен директор днес.

Ако той ѝ даде втори шанс.

Преглъщайки чувството за приближаваща беда, тя се изправи при звука на стъпките от ботуши, приближаващи се по каменния под.

Лука носеше малък, кръгъл поднос с две кафета и две чаши вода.

— Ето, *bella*^[5]. Изпий това, докато измислим как да стигнете до крайната си точка.

— Благодаря. Не знам дали все още имам среща след... това. — Посочи скъсания си ръкав, преди да погледне китката си, за да провери колко е часът. — Страхотно! Часовникът ми се е счупил.

Вдигна дамската си чанта на масата и отвори ципа. Обикновено подреденото съдържание бе в безнадежден безпорядък. Шоколадът се бе размазал върху тефтера ѝ и тя остави скъсаната опаковка в пепелника преди да изцапа още нещо. Хвана кутийката с тампони и едва не я извади по грешка.

Офф! Няма шанс да изсия чантата си пред Лука.

— Надявам се, че телефонът ми не е счупен. Винаги се оказва на дъното на чантата.

— Тогава започнете да го търсите от дъното. — Устните му се извиха в усмивка, докато се наместваше на мястото си.

— Само мъж може да си помисли, че ще помогне с подобен коментар. — Най-накрая пръстите ѝ докоснаха износената кожа. — Ето го! — Отвори капачето.

Два и петнадесет.

Сълзи нахлуха в очите ѝ. Премигна бързо и си пое дъх със затруднение.

— Е, това е. Съмнявам се, че ще успея да стигна до Соренто, да намеря куфара си от автобуса и да открия непознат адрес за по-малко от час.

— Защо не позвъните и не информирате човека, че сте претърпели инцидент? Със сигурност може да се разберете за друг час.

Като след спускане с влакче на ужасите, енергията ѝ бе изцедена. Шансът ѝ за успех никога не е бил голям. Сякаш вселената се бе намесила с падането ѝ на брега на Амалфи, да я накара да разбере, че няма да успее да стигне до целта си. Двете бяха свързани.

— Малко е вероятно. Отне ми седмици да уредя срещата.

— Значи ще се откажете без да опитате? — Една черна вежда се повдигна, но не можеше да прецени дали с неодобрение, или понеже Лука бе разочарован от нея.

Имаше ли значение?

Сви рамене. Нямаше как мъжът да знае колко кръв, пот и сълзи е вложила в уреждането на тази среща или какво ѝ струваше да се пребори със страха си да говори пред публика?

— Въпросът не е в това да се откажеш, а да знаеш кога да приемеш реалността. Причина и следствие. Първо, нямам транспорт, така че не мога да стигна до мястото на срещата. Второ, дори и да успея да стигна навреме, загубих куфарчето и лаптопа си, когато автобусът потегли без мен. Трето, без багажа си не мога да направя презентацията, така че...

— Мога да ви помогна с транспорта, ако искате да се возите на задната седалка.

— На задната седалка? Зад вас?

Мама лети във въздуха... дамската ѝ чанта пада на метри настрани... тялото на майка ѝ се удря в тротоара.

Стомахът ѝ се сви.

Образи, отдавна потиснати, изплуваха в ума ѝ.

Затвори очи и се пребори с желанието да се хване за масата и никога да не я пуска.

— На мотора ви?

Две гуми вместо четири, които стабилно докосват пътя? Тази сутрин бе летяла за първи път. Сега той ѝ предлагаше да се вози на мотор... с непознат.

Мили Боже, мотоциклет!

Не беше сляпа, бе забелязала кожените дрехи на Лука.

Но разсеяна от инцидента, не ги бе свързала съзнателно с мотора. Седяха му толкова естествено, че бе забравила смисъла им, мотоциклетистите караха мотори, кожата ги предпазваше от удари. Като този, при който тя бе полетяла.

Като този, който уби мама.

— Пътниците обикновено седят там. — Устните му се извиха в полуусмивка. — Имате ли проблем с това?

Цял куп.

— Никога не съм се возила на мотор.

— Трябва само да седите и да се държите.

— За какво?

— За мен.

Ухили се и започна да набира нещо по телефона си.

— Преди да отхвърлите идеята ми, защо не проверите дали няма да пренасрочат срещата ви. Опишете ми чантите си. Ще звънна на автобусната компания. Може би заедно ще разрешим проблема ви.

Тя би приела всякаква помощ, за да даде възможност на баща си. А този сексапилен, грижовен мотоциклетист ѝ бе помогнал достатъчно, особено след като тя бе причинила инцидента с откачените си действия, докато се опитваше да тича след автобуса в безполезен опит да го настигне.

Може би изпълнителният директор би разбрал?

Когато цъфнат налъмите.

— Ще опитаме ли? — Дори очите на Лука се усмихваха.

Това ѝ даде надежда, точно когато смяташе, че няма такава, и я окуражи да опита.

Можеше да го направи. Щеше да го направи. *С помощта на Лука.* Кимайки, тя отвърна на усмивката му.

— Много е мило, че го предлагате. Те са надписани.

Той почака няколко секунди.

— Какво... Мини Маус?

— Серина Банън.

— Банън? — Усмивката му стана още по-широка. — Добре. Опишете ми ги. Който приключи последен разговора си, плаща кафетата.

С повишено настроение, тя описа липсващите си чанти. Лука не си записа, но поведението му разкри естествените му лидерски качества, докато измъкваше детайлите от нея.

Повечето мъже фиксираха вниманието си върху гърдите ѝ, но сексапилният Лука, облечен в кожени дрехи, обръщаше внимание на онова, което казваше. Разликата бе освежаваща, особено от гледната точка на най-добрата ѝ приятелка и коментарите ѝ за италианските мъже и секса. Но все пак, Елиса бе целенасочена в преследването на *действието*.

— *Vene*^[6]. Автобусът ще пристигне в автогарата скоро. Обадих им се и организирах някой да прибере чантите. Вие сте наред. *Viola fortuna*^[7]. — Стана и се отдалечи, като ѝ даде уединение, докато се уговаряше за нова среща. Потърси сред контактите си, намери номера на производителя на автомобили и се приготви за битка.

Задържаха я докато рецепционистката опита да открие необходимия ѝ човек, а тя гледаше как Лука се разхожда, докато говори по телефона.

Строен и облечен в черна кожа, той ѝ напомняше за пантерата в лондонския зоопарк — блестяща черна козина, бродещ и мощен, господар на своя свят.

Тъмната му коса, черна като среднощно небе, бе подстригана късо отзад и отстрани, в корпоративен стил. Гладко избръснатото му лице беше ъгловато, със силни черти. Беше спретнат и добре облечен, въпреки че бе с дрехи на мотоциклетист. Скъпа, висококачествена кожа, доколкото можеше да прецени Серина. Не дрехите на обикновен мотоциклетист, каквито бе виждала. Чак сега я осени мисълта, че Лука не е просто необуздан моторист, на когото тя едва ли би обърнала внимание.

Шоколадови очи със златисти точки срещнаха погледа ѝ.

Трябва да си бе ударила главата. Защо бе толкова фокусирана върху апетитната сексуалност на моториста, който я бе блъснал и след това ѝ се бе притекъл на помощ?

Нямаше съмнение защо рецепционистката бе флиртувала с него.

Басирам се, че тя не само се пробваше. Та той е страхотен.

Разгорещена и внезапно останала без дъх, младата жена вдигна тежката коса от врата си и наведе глава назад. Небрежният ѝ кок се бе

развалил и ластичето ѝ липсваше. *Досега сигурно вече се бе разпаднало, преразгасено от стотиците гуми на пътя.*

Но Лука спря, за да ѝ помогне.

Лука, мотоциклетистът с кожени дрехи и очарователна усмивка. Лука със сексапилните очи — дали това бяха *очите, приканващи към секс*, по които Елиса въздишаше, докато гледаше филми по „Нетфликс“?

Разсеяно, тя се наведе по-напред на стола си.

И цялата тази стаена сила. Целият този сексапилен мъж.

Стисна бедрата си едно в друго.

Това е само резултат от сушата в любовния ти живот, която те кара да мислиш по този начин.

Бе я носил на ръце сякаш бе лека като перце, държал я бе до широките си гърди, главата ѝ бе почивала на рамото му.

Надяваше, че ще може да запомни усещането за гърдите и ръцете му, които я бяха прегръщали.

Бризът донесе дъх на лимони от терасовидните горички над тях и ъгълът, под който падаха слънчевите лъчи, правеше яркожълтия им цвят още по-ярък. Ароматът на Лука, свеж и приятен, и толкова скъп — лимоните ѝ напомняха за това. Носът ѝ се бе пристискал във врата му, толкова близо че можеше да го вкуси.

Изпусна шанса си, Серина.

Затвори очи, наклони глава назад и се концентрира. Ралф Лорън смесен с чистата мъжка пот, мускусен аромат, типичен за него. Дори сега, когато бе на няколко ярда разстояние, чувственият спомен я караше да реагира. Поклати се напред на стола, за да облекчи болката между краката си.

— Мис Банън? Още ли сте там?

Боже, дали бе казала нещо? Изстенала по телефона? Какво?

Прочисти гърлото си:

— Да, тук съм.

— Извинявам се, че ви задържах толкова дълго. Президентът помоли срещата да бъде изместена за утре в десет. Ще ви бъде ли удобно?

Вълни от благодарност към Лука, че я бе окуражи да се обади, се смесваха с облекчението. Все още имаше възможност да направи презентацията си. И ще бъде освежена след един добър сън.

— Това ще бъде чудесно. Благодаря ви.
Приключи разговора и въздъхна дълбоко с облекчение. Оставаше само Лука да има същия късмет с чантите й.

- [1] Успокойте се малко, госпожице (итал.). — Б.пр. ↑
- [2] Какво? (итал.). — Б.пр. ↑
- [3] Благодаря, госпожице. Довиждане. (итал.). — Б.пр. ↑
- [4] Какво? (итал.). — Б.пр. ↑
- [5] Красавице (итал.). — Б.пр. ↑
- [6] Добре (итал.). — Б.пр. ↑
- [7] Късмет (итал.). — Б.пр. ↑

3

Лука приключи разговора, доволен от усилията си. Изгубеният багаж на Серина бе намерен и предаден на терминала от шофьора, който си я спомняше.

Кой не би? Тя бе зашеметяваща, дори скрита под зле ушития сив костюм. Бе му отнело известно време, за да го разбере, но сега бе сигурен — сивият костюм бе маскировка, предполагаше, че го носи по-скоро за защита. Срещу онова, което бе по-малко очевидно. Мислеше за това, докато я чакаше да приключи разговора си.

Личната му асистентка, Габриела, щеше да вземе загубените чанти и да остави багажа в апартамента му. От евтиния материал и грозния стил на дрехите ѝ, бе ясно, че не разполага с много пари за харчене. Ако можеше да я убеди да се възползва от гостоприемството му, надявайки се, че и тя ще има успех да отмени часа на срещата си, тогава щеше да ѝ предложи стая, и когато двамата се отпуснат, може би щяха да се опознаят по-добре.

Желанието му да опознае Серина бе странно.

Всички жени, с които се бе срещал в миналото, го бяха привличали с външния си вид.

Наистина ли съм толкова повърхностен?

Не искаше да мисли, че е така, но у младата жена имаше нещо тихо и спокойно. Нежна красота. Решителността ѝ го привличаше точно толкова, колкото и начинът, по който изглеждаше. Серина разпалваше любопитството му.

Да, бе готов да си признае, че му харесва да играе ролята на рицаря на бял кон за изпадналата в беда девойка.

Дали можеше да я убеди да пътува с него до Соренто? Какво я спираше да пътува на мотор?

Или тя не е сигурна в мен?

Имаше нещо наивно в реакцията ѝ към администраторката на лекаря. Наивно и сдържано.

Но когато го погледнеше... Лука поклати глава.

Често го бяха обвинявали, че е арогантен, но със сигурност не бе толкова самоуверен, за да си въобрази привличането, което припламваше помежду им?

Скръсти ръце и се облегна на стената на *trattoria*, гледайки я. Седеше с телефон, пристиснат до ухото, и замечтано изражение на лицето.

На фона на отблясъците от докоснатата от слънцето тюркоазна вода на морето, косата ѝ блестеше като огън.

Серина затвори очите си и обърна лице към следобедното слънце, после пхна ръка под косата си и вдигна лъщящата маса от врата си. Медни и бронзови кичури се развяха от лекия вятър.

Като ангел на Ботичели или Венера, която излиза от морето.

Лука се усмихна. Обикновено не бе склонен да фантазира.

Харесваше жените, но оценяваше естетиката в линиите на мотора и мъркането на двигателя му. И откри, че се спира, за да се наслади на красотата на Серина, извивката на гърба ѝ, движението на гърдите ѝ, докато повдигаше косата си.

Англичанката се наведе напред на стола. Сивата пола се опъна по тялото ѝ — нежните ѝ извивки, по които бе прокарвал ръце преди малко повече от половин час, докато проверяваше за счупени кости, извивки, които сега го примамваха и привличаха — бяха подчертани в цялото си великолепие.

Той се размърда неловко.

Извивки като нейните заслужаваха възхищение, а не да бъдат скрити под дрехи, подходящи повече за някоя италианска *nonna*^[1]. Още повече, трябваше да бъдат оценени с всички сетива, да бъдат изследвани с всяка част на тялото му — очи, устни, език, ръце — кожа до кожа. Със сигурност бе жена, създадена да се наслаждава на удоволствията.

Дали го осъзнаваше?

Тя прокара език по горната си устна — чувствено действие на жена, изгубена във фантазия.

Наивното ѝ цупене заради администраторката, даваше повод за интересни и обещаващи възможности. Почти не го бе забелязал, защото бе убеден, че има сътресение. Че не е на себе си.

Какво пък, може несъзнателно да е използвала уменията, за които ѝ бе споменал? Колкото повече обмисляше идеята, толкова

повече се убеждаваше, че е прав. Серина Банън бе жена, която все още не бе осъзнала сексуалното си пробуждане. Можеше да ѝ помогне като я дари с едно романтично преживяване.

Като дъвен рицар, щеше да превърне удоволствието на Серина в своя мисия.

Тя приключи разговора си и затвори телефона. Дали бе успяла със задачата си?

Ъгълчетата на устните ѝ се извиха нагоре.

Очевидно да.

С преднамерено спокойствие, Лука се върна, дръпна един стол и седна срещу нея.

— Имаме ли късмет?

— Явно това е щастливият ми ден. Първо, вие не успяхте да ме убие, а сега и срещата ми бе отложена за утре сутрин.

— Късметът върви по три. Чантите ви са намерени и в безопасност. Вероятно, докато с вас разговаряме, вече ги прибират.

Тя чукна чашката си в неговата и изпи почти наведнъж кафето си. Ахна и сграбчи водата.

— Свикнала съм с латета. Това направо може да те убие.

— Или да ти даде енергия да продължиш. — Изпи своето на една глътка и остави пари в чинийката. — Готова ли сте за първото си пътуване с мотор?

[1] Баба (итал.). — Б.пр. ↑

4

Лъскав и блестящ черен хром, мотоциклетът на Лука бе като спящ звяр.

И очаква да се кача на това?

Серина усети металическия вкус на мъката в устата си и еспресото, което бе изпила не много отдавна, се надигна в гърлото ѝ. Дори самата мисъл да се качи на тази машина извикваше ледени тръпки по гръбнака ѝ. В стомаха ѝ се оформи възел от страх с размера на юмрук. Вдигна реверите на сакото си нагоре към брадичката.

— Какво мислиш за него? — погледът на мъжа се плъзна по мотоциклета, преди да срещне нейния.

Младата жена знаеше всичко за двигателите. Също както втория си баща, дишаше и живееше с тях. Това „Дукати“ бе създадено за скорост. И всичко между нея и твърдия черен път, гладен за кръвта и плътта ѝ, ще бъде мощен ръмжащ мотор.

И нищо, освен въздух около тях. Моторът беше като гигантски механичен бик и на нея не ѝ оставаше друго, освен да отмерва времето, преди да бъде хвърлена на безмилостния асфалт.

— Изглежда... — *Ужасяващо. Смъртоносно. Чудовищно.* — ... огромен.

Лука очакваше да седне зад него на това?

Почти откачи от мисълта да се качи на този капан на смъртта, но по-лошото бе жилото на вината. Да се вози на тази чудовищна машина, щеше да наруши клетвата, която бе дала пред втория си баща.

Обещавам никога да не се возя на мотоциклет. Никога.

Вината и това обещание я лишаваха от избор. Не можеше да наруши дадената дума.

— Не мога да го направя.

Пренебрегна лекото облекчение, което изпита след това решение. И след като вече го беше решила, моторът ѝ изглеждаше по-малко плашещ.

Отстъпи настрана, скри ръце зад гърба си и почувства нещо — *със сигурност не съжаление* — което се надигаше в нея.

Наистина, мотоциклетът бе мощен и опасен, но и красив.

— Можете. Създаден е да носи двама. — Страст и одобрение блестяха в очите му. Прокара ръка по корпуса на двигателя с чувственото докосване на любовник. — Погледни го, красив е. Италианските мотоциклети са създадени за скорост, но притежават елегантните извивки на жена.

Ако беше прав за липсата на автобуси, как щеше да стигне до Соренто?!

Серина наведе глава, раздвоена.

Но аз обещах...

Всичко, което трябваше да направи бе да се качи. Лука й бе обещал, че ще стигне безаварийно до Соренто.

Всичко, което трябва да направя, е да наруша обещанието си.

Погледът й прескочи от мъжа към мотора, после се върна обратно на него.

Страхът и въображението се смесиха и преплетоха.

На този мотор, тя щеше да бъде залепена за него, краката й щяха да са подпрени на неговите, бедрата й притиснати към задника му, облечен в кожа.

И не мога да реша кое ме плаши повече — Лука или необходимостта да пътувам на мотора?

Адреналин, примесен с предчувствие, запулсира из цялото й тяло.

Как усещаше, че иска още нещо, нещо различно, нещо дръзко. *Нещо вълнуващо.*

Два дни след като майка й загуби живота си заради онзи мотоциклет, тя бе дала дума:

— Обещах на втория си баща, че никога няма да карам мотор.

Мъжът я погледна продължително.

— Защо?

Само ако имаше някакъв простичък отговор.

Серина пое дълбоко въздух и бавно го изпусна.

Обяснението щеше да върне спомена. Ужасните снимки от вестниците, разбитият мотоциклет със смачкан калник и счупени

фарове. Самотна обувка и дамска чанта, които бяха отхвъркнали на метри на тротоара и обезобразеното тяло на майка ѝ.

Поклати глава.

— Не е заради вас, Лука, а заради мотора. — Погледна го с надеждата да я разбере. — Днес извадих късмет.

— Късмет?

— Майка ми загина, след като бе блъсната от мотоциклет.

Чу как мъжът затаи дъх, видя ужаса в очите му, пребледняването на матовата му кожа.

— *Madre di Dio*, Серина, съжалявам.

— След това обещах на татко, че никога няма да карам мотор. — Погледна настрани — Никога и не съм искала.

— Ще намеря кола, която да ви закара до Соренто. Никога нямаше да предложи мотора, ако знаех.

— Откъде можехте да знаете? Всичко е наред. Добре съм. Но не мисля, че мога...

— Разбирам ви, макар че за да бъдем ясни, нямаше да карате вие. Не позволявам на никого да кара мотора ми. Щяхте да се возите, да бъдете просто пътник. — Извади телефона си от джоба и започна да набира нещо. — Ще видя дали мога да ви намеря кола.

— Благодаря.

Бе облекчена, каза си. Доволна, че няма да се наложи да се вози на огромната машина, успокоена, че няма да наруши обещанието си. Но този трепет, желанието да знае какво е да пътува зад Лука, остана.

Докато той търсеше в „Гугъл“, Серина се обърна, за да се наслади на гледката към залива. Облаци скриваха слънцето. Синьо-сиви вълни полюшваха малките лодки, които бяха закотвени близо до брега между два скални носа. Древна кула, с разрушена стена, сякаш пазеше от върха на носа отдясно. От лявата ѝ страна имаше сграда, с гипсова мазилка в розово и бяло, която се издигаше над крайбрежния път. Над нея се извисяваше сиво-бяла кула до зелен куполовиден покрив. Дали беше църква или замък?

Погледът ѝ попадна на малък пясъчен плаж, лишен от присъствието на хора, но населен с разпръснати палми. В далечния край на плажа се намираше затворено и залостено кафене. Изглеждаше самотно и изоставено. *А може би проектирам емоциите си върху тази сцена?*

Морската омара скриваше далечината под бяла пелена и...

Коментарът на Лука не я оставяше на мира. *Никога няма да позволя на някой друг да кара мотора ми... Щяхте само да се возите...*

Обещай ми, че никога няма да караш мотор, Серина. — Едва изречената молба на татко след погребението на мама не можеше да бъде по-конкретна.

Карай, а не вози се.

Бе сигурна, че е имал предвид да няма нищо общо с подобно возило, никога.

Но по-ясно си спомняше скорошната му молба, едва изречена през възпаленото му гърло: *Върни се у дома с този договор, скъпа. Вярвам, че можеш да го направиш.*

Беше ли това вратичката в обещанието, което бе дала.

Ако някога щеше да наруши думата си, моментът бе сега, когато баща ѝ разчиташе на нея.

Знам, че е за добро и това го прави по-приемливо.

— Още нямам късмет, но ще намеря начин да ви заведа до Соренто. — Италианецът спокойно потърси следващата оферта на екрана на телефона си. — Ако този път не успея, ще уредя да дойде кола и да ви вземе.

— Моля ви не си правете труда заради мен.

— Няма проблем, *bella*.

Серина стисна силно устни и погледна возилото. Можеше ли да се качи зад него и да спази обещанието си?

Или само търся под вола теле?

Докато пътуваше към Италия, не очакваше нищо, освен бизнес среща, бързо проведена, и се надяваше, успешна за нея и баща ѝ.

Но страната ѝ бе предоставила възможността за истинско приключение и то със сексапилен мъж.

Мисля ли за немислимото?

Трябваше да се съсредоточи върху нещо друго. Всичко останало бе за предпочитане, пред това да си представя как се вози на този мотор, притисната силно до гъвкавото тяло на Лука.

Погледите им се срещнаха, като стрелката на компас, която намира севера.

Възможността да направи нещо ново, колкото и плашеща да бе, я въодушевяваше.

Затвори очи и преглътна буцата от опасения, събрала се в гърлото ѝ.

Ще посмея ли?

Истинският проблем можеше да е Лука. Горещият му поглед предизвикваше трепет по кожата ѝ, където я погледнеше, сякаш я жигосваше.

Почувства зараждащото се привличане. Усеца ли го и той?

Какво лошо има в това да се наслади на компанията му малко по-дълго?

Кого залъгвам? Един час повече с него нямаше да ѝ бъде достатъчен. Щеше да иска още и тогава как щеше да се съсредоточи върху подготовката си за срещата?

Лука отвличаше вниманието ѝ, нещо, което в момента не можеше да си позволи.

Мисли практично.

— Ще пътувам с вас. — Думите се изплъзнаха от устата ѝ като хлъзгава лента на магистрала.

Лука отмести очи от телефона си, намръщен.

— А обещанието пред втория ви баща?

— Както вече отбелязахте, няма да карам, а само ще седя.

— И сте доволна от това си решение.

Серина кимна бавно.

— Ще го преживея. Срещата ми е твърде важна, за да я застраша. Като пътник ще спазя думата си, макар и не изцяло.

— Тогава да потегляме. *Andiamo.*

Прибра телефона в джоба си и ѝ покани да се качи първа.

Серина придърпа дразнещо тясната си омразна пола.

— С тази пола няма да се получи. — Дори той разбираше колко невъзможно е това. — В случай, че не си забелязал, не съм облечена подходящо за пътуване с мотоциклет.

— Забелязах. Значи няма да ви хареса да възседнете мотора. — Усмихна се бавно, ясно осъзнаващ двойното значение на думите си, докато изгарящият му поглед се плъзгаше по бедрата ѝ и надолу по краката ѝ.

При други обстоятелства щеше да ѝ хареса да е в тази поза.

Аз. *Възседнала. Него.*

Мислено се удари по челото. Фантазиите нямаше да ѝ помогнат в този момент. Преглътна и опита да не оближе устните си. Щеше да е нечестно да му изпрати грешен сигнал, след като не планираше да реагира на привличането помежду им.

— Може би това е лоша идея. Може би скоро ще има друг автобус на компания „Сита“. Мога да хвана него.

— Всъщност няма да има. Проверих разписанието. Забравяте, че сега е време за следобедна почивка. А и средата на февруари не е в разгара на туристическия сезон. По-малко автобуси обслужват линията в зимните месеци. Това е и проблемът, с който се сблъсках и при близките компании за автомобили под наем. Нищо не работи извън сезона.

— Значи ще чакам в *trattoria* и ще пия кафе. Имам време, след като срещата ми бе отложена.

— Така е. Направете го, ако така искате, но все пак ще трябва да си приберете чантите от апартамента ми. Домът ми е извън града.

— Такси, друг автобус, с който да стигна до там? Със сигурност не е толкова сложно?

— Не и ако имате няколко часа за губене. Но защо да не опростим нещата? Пътувайте с мен. Можете да седнете настрани. По-неудобно ще ви е, но ще карам внимателно.

— Настрани?

— Краката ви и двата ще са отстрани на мотора. Не сте ли гледали „Римска ваканция“?

Просветна ѝ.

— Там бе Веспа, за бога, и я караше Одри Хепбърн, или нещо подобно. Освен това бяха в града, не по главен път с повече наклони и слепи завои от...

— Над хиляда и шестстотин.

— Какво?

— По крайбрежието на Амалфи има над хиляда и шестстотин завоя. Вече сте минали повече от половината.

— Това трябва да ме успокои ли? От друга страна, виждала съм как карате...

— Не, *bella*. Не сте ме виждала. Това бе ваш проблем. Изскочихте по средата на един от най-натоварените пътища в *Италия*.

Така беше. Честността я принуди да приеме факта, че е напълно прав.

Оклюмала и победена от логиката му, и с леко главоболие, тя затвори очи, неспособна да измисли друг аргумент.

Можеше би се бе залюляла, защото в следващия миг той я хвана за раменете и я придърпа към себе си. Десният ѝ лакът се обади от лекото дръпване, но болката само ѝ напомни какъв бе залогът.

— Серина? Няма пак да припаднете върху мен?

Тя положи ръце на гърдите му, позволявайки на пръстите и дланите си удоволствието да го изследва поне малко, докато вдишваше аромата му — *Dior Homme Sport* — освен ако не греша.

Дървесен, земен, с нотка на цитруси и сандалово дърво, толкова изкусителен.

След пет седмици в отдела за мъжки парфюми на „Хародс“ разпознаваше всеки скъп аромат, който бе създаван за мъже. *Homme Sport* на Диор бе в личния ѝ топ 3.

Може би вече беше номер 1.

— Серина?

Нищо не можеше да промени голите факти.

Трябваше да намери къде да остане в Соренто през нощта. Трябваше да стигне до там.

Кого ще нараня, ако се позабавлявам с Лука? Ако е заинтересован.

Тялото ѝ се съгласи, но разумът я спираше.

Защо да се боря с привличането? Изкушението шептеше в ушите ѝ. Това е приключение, със сигурност неочаквано, но изцяло мое да му се насладя. Един откраднат момент.

— Добре съм. — Отвори очи. — Вероятно е само страхът от онова, което предстои да направя.

Загриженост проблесна у него, а и нещо повече. Разпознаване на искрите, които прехвърчаха между тях?

Рискувай, Серина.

— Съжалявам. — Отпусна ръцете си и отстъпи назад.

— Няма нужда да се извинявате. Искате ли да поседите на сянка още малко?

— Имам предвид това, което казах за карането ви. Необходимо е умение и бързи рефлексии, за да реагира човек, както направихте вие.

— *Grazie*. Но може би сте готова да яхнете мотора с мен?

Яхнала — Лука...

Нарочно ли ползваше думи с двояко значение, за да ѝ покаже, че мислите им са в синхрон, или възможността за тази авантюра, която да я освободи от месеци въздържание, както и важността да завърши проекта на татко?

— Какво предлагате тогава? Да сторя като Одри Хепбърн и вие да седнете зад мен? — Не че някога щеше да направи последната крачка и да кара мотор, но шегата облекчи тлеещото напрежение.

Той се разсмя, а сърцето ѝ затанцува.

— Е, в това има потенциал. Но имайки предвид как се олюлявате, е много вероятно неволно да приключим пътуването си плувайки в Тиренско море? Може би друг път?

— Това да не е предложение да ме научите на нещо ново?

— Подозирам, че учите бързо. — За няколко мига, които почти спряха сърцето ѝ, той присви очи и огледа лицето ѝ, преди да се намръщи. — Сериозно, мислите ли, че ще можете да се държите за мен докато карам.

— Ще се справя.

— *Bene*. И може би ще вечеряте с мен тази вечер?

— Може би.

— *Andiamo*. — Хвана я през кръста и я метна на седалката. Повисоко от земята, отколкото тя очакваше, опита да се намести по-стабилно. Копринената подплата на полата ѝ се плъзна по кожената тапицерия. Краката ѝ се залюляха и тя сграбчи Лука.

— Не мога да го направя.

— Можете, *bella*. Само трябва да подходим към проблема логично. Всичко е заради това нещо. — Дръпна полата ѝ втора употреба. Пръстите му се плъзнаха по ханша ѝ и се спряха над коленете ѝ.

Въпреки топлината, която се излъчваше от асфалта, друг вид горещина се разля, там където ръцете му я бяха докосвали, възбуждащи и измъчващи я.

Кожа до кожа.

Гърлото ѝ се сви от страст и копнеж, но успя да попита:

— Какво предлагате?

— Колко сте привързана към тази пола?

— Тъ, не съм. Купих я от okazjiон за срещата.

— Какво е okazjiон?

Брилянтно. Признай бедността си на най-горещия мъж, с когото някога си говорила. Какво следва?

— А, това е магазин за стоки втора употреба. Нямах официален костюм, това не е обичайният ми стил на обличане.

Той се засмя. Дали го бе отгатнал?

— Отлично. Значи не сте привързана към нея?

Устните ѝ потръпнаха.

— Сякаш бих избрала нещо толкова противно.

— В такъв случай... — Извади от джоба си швейцарско ножче.

Тръпка от вълнение пропъзля по гръбнака ѝ, когато острието изскочи.

— Какво ще правите с това?

Хвана здраво подгъва на полата ѝ и вмъкна върха на ножа в страничния шев, който беше хванал между пръстите си.

— Не мърдайте, *bella*.

— Не мисля, че това е толкова добра...

Последва разпарянето на текстил, докато разрязваше страничния шев до средата на дясното ѝ бедро, преди да направи същото и с другия.

— Хайте да опитаме *да яхнете мотора*, става ли? Мисля, че може да ви хареса. — Затвори ножчето, пусна го в джоба си и затвори ципа.

Серина подръпна грозната пола и отстъпи назад. Разрязаната дреха ѝ позволяваше да се движи много по-свободно и си помисли, че може би ще успее да го направи.

Лука я взе на ръце и я метна на седалката. Полата ѝ се плъзна още по-нагоре по краката ѝ. Придърпа я малко, но както седеше с крака от двете страни на мотора, скромността бе неуместна.

Мъжът се засмя.

— Никой няма да види нищо, след като седна пред вас. — След което закопча резервната каска под брадичката ѝ и сложи своята.

Като пантера скочи на мотора, изрита стойката и запали двигателя.

— Дръжете се за мен. Здраво.

Машината изръмжа, той свали визъора си и пое по пътя, водещ на запад.

Наклон след наклон лежаха пред тях. Още на първия Лука се наведе под ъгъл. Движеше се с машината като едно цяло.

С една ръка, Серина грабна дръжката зад дупето си и се наведе в противоположната посока, като опитваше да балансира в обратна посока плашещия я ъгъл. Неестествено и изгубила равновесие, тя се съмняваше, че ще оцелее, а още по-малко, че ще може да преговори презентацията си след като това приключеше.

След като минаха през тунел на пътя, Лука намали и спря зад паркирала кола.

До тях, знак на английски предлагаше „Шезлонги, салати и тераса с изглед към морето“ на бара на плажа. Също затворен. *Каква странна смесица*, помисли си тя, опитвайки се да успокои все още тупкащото си сърце.

Спътникът ѝ се обърна и повдигна визъора си.

— Наистина не сте се возили на мотор преди, нали?

— Казах ви го, преди да потеглим.

— Съжалявам, че не ви повярвах. Не мислех, че е буквално, но и вие не ми казахте на колко години сте били когато сте дали обещанието си.

— На четиринадесет. Малко след рождения ми ден.

— Добре. Урок номер едно — когато се наклоним, правите същото което правя и аз.

— Няма ли тогава моторът да падне? Ами ако се наведе прекалено много?

— *Bella*, това е като секса.

— Откога сексът е опасен?

В очите му се появи дяволит блясък.

— Ако задавате подобни въпроси, значи никога не сте правили любов както трябва.

— Какво го прави опасен?

— *Това* може да бъде урок номер две, ако искате, след като ви науча как да се наслаждавате на пътуването с мотора ми.

Сърцето ѝ спря, след което се разтупка в гърдите ѝ. Дали не четеше мислите ѝ?

— Вероятно обещаваме повече, отколкото можете да изпълните. Или повече, отколкото аз искам да науча?

— А, това е предизвикателство, което искам да спечеля и, *bella*, аз никога не губя.

— Вярвам ви. Но не знаете колко съм упорита, когато си наумя нещо. — Пулсирането между бедрата ѝ се ускори. Отчаяна за облекчение, тя стисна седалката и се залюля леко.

— *Si*. Работите заедно с партньора си, за да постигнете най-доброто пътуване... а и това е най-страхотното удоволствие при други преследвания. Позволете ми да ви покажа...

— Тук ли? — Гласът ѝ се повиши недоверчиво.

— *Si*, тук и сега или няма да стигнем до Соренто до полунощ, ако трябва да карам бавно, а и вие не се навеждате с мен. Също като при секса, пътуването с мотоциклет е нещо като танц. Физическо е — аз, вие и машината. Сега, притиснете тялото си до моето... — Протегна ръка и я придърпа, докато дори и лъч светлина не можеше да мине между телата им. Залепена за гърба му, задните му части заеха и последния инч място, което ги разделяше. Толкова близо до болката, която искаше той да облекчи.

Желанието премина през нея като електрическа искра, заредена със сила и обещание.

— *Molto bene.*^[1] Сега, когато аз се движа, движете се с мен. Същият ъгъл, всичко трябва да е същото. Като правенето на любов. *Capisce?*^[2]

— Аз и моята сянка. — Думите ѝ прозвучаха глухо и тя бе сигурна, че той чува тупкането на сърцето ѝ.

— *Andiamo.*

Запали мотора и излезе на пътя, след което взе първия завой съвсем леко.

Със затворени очи, Серина се бе вкопчила в якето му и опитваше да не мисли за асфалта, който се размиваше под колелата. Когато излязоха от третия тунел към следващото градче, тя успя да отвори очи.

Докато се носеха плавно по завоя към следващия град, тялото ѝ тръпнеше от чистото удоволствие да се вози на мощното возило. Моторът ръмжеше под нея, а сексапилният мъж бе залепен за нея, и тя, която никога не е била приключенски настроена или склонна към

авантюри, намираше това за изключително възбуждащо, а и мъжът бе прекалено атрактивен, за да не мисли за него.

Ярките цветове на боядисаните къщи, тюркоазено синьото Средиземно море и каменистите хълмове се сливаха в смесица от опияняващи усещания.

Всичко, което можеше да почувства, бе вълнуващото потриване. Близостта на Лука до нея и начинът, по който бе обгърнала отблизо бедрата му, по-силно от прегръдката на любовници, разпалваше страстта ѝ и я затопляше.

Любовната игра никога не бе била толкова вълнуваща.

[1] Много добре. (итал.). — Б.пр. ↑

[2] Разбрано? (итал.). — Б.пр. ↑

5

Лука обичайно се наслаждаваше на дългото, бавно каране по крайбрежната линия, бързите накланяния и изнасяния на завоите и редките възможности да форсира мотора. Но днес едва забелязваше градчетата, разпилени по стръмните скали и стигащи до вълните на Средиземно море.

Изкушението го бе обгърнало като одеяло, с ръцете на Серина около кръста му, дългите ѝ крака пристиснати до неговите. Залепена за гърба му, движейки се в синхрон с него, след като схвана ритъма, тя бе всичко, което усещаше, и само малка част от мозъка все още му позволяваше да контролира мотора.

Нещо в тази жена — смесицата от невинност и скромност, в противоречие с неопитния повик на сирена, означаваше много за него.

Не можеше да си спомни някога да е имал толкова усещане за жена, както за тази.

Невинна сирена.

Тества необичайното определение за непознатата, залепена за гърба му.

Пасваше.

След първата дужина завои, хватката ѝ около кръста му се поотпусна и тялото ѝ се движеше с неговото в ритъма на мотоциклета.

Само, ако можеше да види лицето ѝ.

Смееше ли да се надява, че по-отпуснатата ѝ поза означаваше, че започва да ѝ харесва да пътува зад него?

Накланяйки се на всеки завой, ръцете ѝ обхващаха кръста му, гърдите ѝ се притискаха към гърба му, а пръстите ѝ се преплитаха над нарастващата му възбуда, която го държеше на ръба.

Стисна още по-силно ръкохватките, пръстите му копнееха да натисне газта и да полети. Никога не бе копнял толкова много пътуването му да приключи. Само си напомняше, че Серина за пръв път се вози на мотор, за да задържа скоростта на разумно ниво.

Безпоощадно се придържаше към самоконтрола си и обещанието, което бе видял върху лицето ѝ, преди да потеглят.

Минаха през центъра на Соренто и поеха по пътя към дома му, построен на скала, високо над морето.

Взе последния завой и спря на алеята, като отправи гореща благодарност на древните богове за края на това мъчение.

Той не бе Одисей, макар че зад него бе пътувала сирена.

Серина — английската дума за сирена. Името ѝ подходеше.

И той я бе поканил на борда, без да помисли как да запази разсъдъка си.

Съобразявайки се със спътничката си, той изключи двигателя и ритна стойката на мястото ѝ, преди да преметне крак над резервоара и да се изправи.

Свали шлема и го сложи до мотора. Докато разкопчаваше якето си, усети как бриза докосва кожата му, хладните му пръсти повдигат косата му, когато се обърна да ѝ помогне.

Тя седеше на задната седалка, дългите ѝ крака бяха подпрели на пръсти върху покритата с плочки алея. Дълги крака, които стигаха чак до...

Опита да не се взира, но тези копринени бедра...

Исусе! Когато бе разрязал полата ѝ не се бе замислил, че всеки, покрай когото минат, ще се радва на тази гледка.

Madre di Dio, добре, че не можех да виждам краката ѝ. Щях да ни пребия на пътя, вместо да спазя обещанието си да не пострада.

Осъзна, че тя се бори с каишката на каската, която не знаеше как да откопчае и тръгна към нея.

— Позволете ми.

Дори с неподходящата каска тя бе красива. Облечи я в сносни дрехи, и не се съмняваше, че щеше да има мъж, който да ѝ устои. *Не осъзнава ли колко е прекрасна?*

Вдигна каската ѝ и я постави до своята.

Толкова тихо, сигурен бе, че не искаше да я чуе, тя въздъхна. Обърна се, за да се убеди, че това което е уловил със сетивата си, е истина.

С леко разтворени устни и замечтани очи, тя не бе напълно съсредоточена върху настоящето. Обърна замечтания си поглед към

него. Това не бе само въздишка, а лекото възклицание на жена, която се е насладила на бавно прелъстяване.

Спомни си как се бе чувствал първия път, когато се вози на мотор, и бе горд, че той е мъжът, който бе дарил това преживяване на Серина.

— Насладихте ли се на пътуването, *cara*? Бяхте ли изплашена?

— Моли Боже, никога не съм преживявала нещо подобно преди. Първо бях вцепенена от страх, но това бе... възхитително.

— Може да отбележим урок едно като успешен.

— Прав бяхте. Седнала по този начин бе... по-добре.

— Така винаги е... *по-добре*.

Тя не пропусна намека му. Той се помоли на Венера, да е разчел правилно сигналите ѝ. Ако бе, правенето на любов със сигурност бе в менюто за тази вечер.

Бузите ѝ се обагриха в розово. Белите зъби уловиха долната ѝ устна, а погледът ѝ се плъзна настрани.

Внимателно, човече. Тя разбира, но вероятно не е сигурна в мен, в намеренията ми.

Все пак, той бе непознат, с когото я бе срещнала съдбата. Наистина, бе ѝ помогнал и тя бе благодарна. *Но нещо повече? Не бе сигурно.*

Лука нямаше подобен проблем. Тридесет минути след като срещнеш някого, го бе преценил. Предишните взаимоотношения бяха показали, че инстинктите му са добри. Със Серина му бе отнело по-дълго време, само защото тя бе обърквана след инцидента, но инстинктивно знаеше, че привличането е взаимно. Щеше ли и тя да си позволи да действа?

Подаде ѝ ръка.

— Ще влезем ли вътре?

Очите ѝ срещнаха неговите. В сивите им дълбини видя отражението на същото желание, което пулсираше в кръвта му.

Взе ръката му, праметна крак през резервоара и се изправи. Тънки токове, не прекалено високи, но достатъчно, за да нарушат баланса на човек, возил се за първи път на мотор, се забиха между плочките и тя залитна напред към него.

— Държа ви. Бъдете внимателна с тези обувки.

— Добре съм. Почти същото е като да слезеш от лодка. Все още чувствам завоите и наклоните от пътя.

Той се засмя, доволен от отговора ѝ.

— Не само вие сте виновна. Тухлените плочки са капан за токчета. Хайде. Нека влезем.

— Взимам си багажа и се махам от главата ви. Вече направихте твърде много за мен. Спасихте чантите ми, повозихте ме...

— Повярвайте ми, *cara*, за мен бе удоволствие. И не мисля, че вечеря и чаша вино или две е натрапване. Останете за малко. Обещахте да вечеряте с мен. Нали държите на думата си?

Лек цвят оцвети бузите ѝ и тя повдигна брадичка.

— Винаги спазвам обещанията си.

Отне му целият самоконтрол, за да не протегне ръка към нея. След начина, по който го бе изгледала, тя нямаше да ходи никъде тази вечер.

Отключи вратата и с жест я покани да влезе преди него в хладния интериор на дома му.

* * *

— Красиво е.

Серина се облегна на парапета на широкия, покрит с плочки, балкон и погледна надолу. Под нея и на запад, следобедният Соренто бе оживен от туристи. Внезапно се разнесе музика, класика на Дийн Мартин, все още популярна сред посетителите на кафенетата и ресторантите.

Обзе я въодушевление. Този непланиран подарък бе нещо неочаквано.

Вместо изморителен и неудобен полет имаше една вечер в Соренто, на която да се наслади. Искаше ѝ се да се ощипе, за да се увери, че всичко е истина. *Цяла една нощ — за мен да ѝ се насладя.*

Не беше ясно къде щеше да я прекара, но все пак...

Една нощ.

С Лука?

Нямаше много голям опит с връзките, но бе убедена, че е разбрала интереса му правилно. Дали изкусителните, подканящи към

секс, очи бяха нещо нормално за италианските мъже?

Той се появи и ѝ подаде чаша вино.

— Щастливец сте да живеете в толкова красива част на света?

Чукна чашата си в нейната.

— Добре дошли в Соренто. Съжалявам, че трябва да почакате — асистентката ми скоро ще бъде тук с чантите ви.

Срещна погледа му — интензивен, горещ, искащ — и внезапно осъзна, че ѝ е трудно да си поеме дъх. Очакването се повиши с едно ниво и тя се хвана за първото, което ѝ дойде на ум.

— Вашата асистентка? Бизнесмен ли сте?

— *Si*. Семеен бизнес. Страхувам се, че съм взискателен шеф. Дадох на горката Грациела няколко спешни задачи, които да изпълни, преди да донесе багажа. Надявам се, че нямате против да изчакате?

Имайки предвид шанса да прекара повече време с него? Поклати отрицателно глава.

— Ще съм неблагодарна, ако се оплача. Не мога да ви благодаря за цялата ви помощ. Никога няма да мога да ви се отплатя за добрината.

— Няма защо. Моля ви, не се притеснявайте.

Като се откъсна от хипнотизиращия му поглед, тя се обърна отново към зашеметяващата гледка. Все още неосъзнала колко безгрижно се чувства, тя отпи от освежаващото сухо вино.

— Фериботът от Капри се завръща. Вижте. — Лука посочи към пътническия кораб, който се изплуваше от струпаните облаци на хоризонта. На запад, над луксозна яхта, която бавно си проправяше път през синьо-сивата вода, се извиваше дъга.

— Трябва много да ви харесва да живеете тук.

Нотка на копнеж се прокрадна в гласа ѝ.

Е, кой не би? Едностайният ѝ апартамент в Лондон гледаше към градската железопътна линия.

— Обзалагам се, че залезите са разкошни. — Погледна към облациите, които се движеха към брега. — Или поне когато не вали.

— Красиви са, както и изгревите.

Скритият смисъл на думите му бе подчертан от преднамерената пауза.

Дали очаква да кажа, че искам да видя изгрева?

Осмели се да погледне към него.

Той се обърна наполовина, гледаше я толкова напрегнато, че дъхът ѝ спря. *Как успява да прави това с мен?*

Гледаше я, а очакването в очите му я изгаряше.

— Искате ли да останете и да го видите?

— Имате предвид...?

— Точно това. Остани тази нощ с мен. Между нас има химия, нали?

— Не, имам предвид да.

— А и не трябва да забравяме малкия въпрос с урок номер две.

Леле-мале. Възбудата обзе цялото ѝ тяло и очите ѝ се спряха върху устните му. Те бяха извити в похотлива усмивка.

— Не си се шегувал?

— Предизвиква ме. Никога не съм можел да устоя на предизвикателство. Сега трябва да ми дадеш възможност да ти докажа колко *опасно* може да бъде правенето на любов.

— Опасно, хм... това звучи...

— Какъв е проблемът, *bella*? Нали не мислиш как да оттеглиш предизвикателството си? Жената, която направи първото си пътуване с мотор покрай брега на Амалфи, не се страхува от малка... *опасност*, нали?

Възможността за една нощ в прегръдките на Лука, в *леглото* му, накара вътрешностите ѝ да избухнат като фойерверки. Отпи от виното в опит да си върне част от контрола и бавно прокара език по влажната си горна устна.

Нека да си мисли каквото си иска.

В стремеж да бъде изискана и спокойна, тя вирна брадичката си и срещна погледа му с широко отворени очи.

— Никога не отказвам предизвикателство — отправено или получено!

— Благодаря на Бога, защото ми доставя огромно удоволствие самото планиране *как* да спечеля.

Копнежът я изпълни. И желанието. И възбудата.

Отпи голяма глътка вино. Великолепният мъж изпълваше личното ѝ пространство, вече ѝ бе дал възможност да се бори и да спечели срещу производителя на автомобили, а сега ѝ предлагаше една нощ на удоволствия.

С него.

Краката ѝ почти я предадоха и тя се протегна към парапета. Лакътят ѝ се опря върху широкото перило и тя се облегна, доволна от опората.

Чуха звънеца на вратата, приглушено звънене в далечината.

— *Scusi*. Няма да се бавя.

Лука остави чашата на парапета и влезе вътре. Докато траеше краткият разговор, гласовете се издигаха и снишаваха. После тежката дървена врата се затвори и заглуши грохота на преминаващ скутер. Тя изчака докато стъпките му минаха през дневната и се завърнаха. Постави ръка върху корема си, за да успокои пърхащите в него пеперуди. Дали искаше желанието между тях да нараства бавно или да избухне изведнъж?

Какво искам? Има ли значение?

Само това, че желаше да се случи. Искаше Лука със сила, каквато не бе изпитвала преди. Дори и в най-смелите си мечти не бе посмяла да си пожелае да попадне на мъж като него.

Да попадне на него, размишляваше тя.

Да, бе, той ме прегази. Почти.

Но можеше да се освободи от нея още след визитата при лекаря.

Вместо това ѝ подсигури транспорт, за да успее за важна среща, намери изгубения ѝ багаж и уреди да бъде донесен тук за нейно удобство.

Малко мъже биха си направили толкова труд.

Домакинът ѝ се завърна с доволна усмивка.

— Всичко е уредено и вечерята пристигна.

— Вечеря?

Може би италианските богове на любовта бяха в добро настроение днес. Представи си го разположен върху маса, като вкусно ястие, на което да се наслади. Облиза устни.

Мозъкът ѝ вече не функционираше нормално и Серина откри, че не може да се съсредоточи върху един прост разговор. Сигурно я мислеше за глупачка заради начина, по който повтаряше казаното от него. Но не храната беше обсебила мислите ѝ.

Там бяха тъмните очи на мотоциклетиста и сладките нюанси на вълнението, които предизвикваше, и който я искаше в леглото си и ѝ предлагаше страст и... опасност.

— *Si, mi amore.*^[1]

Усмихна ѝ се, взе чашата ѝ и я постави до своята. Дали бе отгатнал неприличните ѝ мисли? И неговите ли бяха същите като нейните?

— Виното в списъка с опасностите ли е?

— По-късно. Когато човек приеме нечие предизвикателство — промърмори тихо в ухото ѝ, — е добре да е с бистър ум.

Обхванал талията ѝ с две ръце, я придърпа към себе си.

Наслаждавайки се на близостта му, ръцете ѝ се прокраднаха към гърдите му и тя усети здравите мускули под връхчетата на пръстите си, както и отзивчивостта му на допира ѝ.

Потърка с палец зърната му и за нейна радост, те се втвърдиха под материята на ризата. Прокара нокът по едното.

Той си пое дълбоко дъх и покри дланите ѝ със своите, като предотврати опита ѝ да го изкушава.

Засега.

Тя изви вежди и срещна очите му. Тъмни, пълни с обещание за нещо опасно.

— Значи аз съм предизвикателство?

— Ти си мистерия, очаквано удоволствие, което ще изследваме заедно.

Повдигна ръката ѝ към устните си, обърна дланта нагоре. Палецът му милваше ефирната кожа, устните му потърсиха китката ѝ, хладни, но оставящи след себе си следи от огън. Със сигурност бе усетил стремглаво биещия ѝ пулс.

Не бързаше, полагаше целувки от вътрешната страна на ръката ѝ към лакътя. Кога лакътят ѝ бе станал толкова чувствителен, такава ерогенна зона? Краката ѝ бяха омекнали като спагети и едва я държаха.

Лука не играеше по правилата.

Намекът му „*Аз винаги печеля*“, подсказваше за умения, които Серина не бе изпитвала. Само ако можеше...

Той засмука меката вътрешна част на лакътя ѝ, зъбите му гризваха кожата ѝ, преди да успокои мястото с горещия си език.

Желание, горещо и неотложно, се разнесе по тялото ѝ и тя ахна с изненада. Бавно, внимателно, той намести ръцете ѝ на врата си. Пръстите му се спуснаха по ръката ѝ надолу със съвсем леко докосване и се плъзнаха отстрани по гърдите ѝ. Откри ключицата ѝ, проследи я с езика си, който после се спусна надолу по врата ѝ. Докато хапеше

лекичко ухото ѝ, топлият му дъх накара кожата на ръцете ѝ да настръхне.

Дишането ѝ, бавно и накъсано, едва ѝ позволяваше да си поеме достатъчно кислород. Придърпа бедрата ѝ и твърдостта на възбудата му запулсира срещу корема ѝ.

Бедрата ѝ се раздвижиха спонтанно срещу него, настоятелно и със секси движенията на салсата.

Нежни думи на италиански бяха прошепвани в ухото ѝ между горещите целувки. Бавното прелъстяване от Лука се превърна в новото ѝ любимо ястие.

— *Andiamo, cara*. Нуждаем се от спалнята за следващото блюдо.

[1] Да, любов моя. (итал.). — Б.пр. ↑

6

Ябълки и горски плодове — ароматът гъделичкаше носа му и той го вдиша дълбоко. Това бе миризмата на овощната градина на баба му, нейната кухня, дома.

И Серина.

Кичурчета от косата ѝ се издигаха и спускаха с всеки дъх, който си поемаше, гъделичкаха го и галеха бузата му. Сгушена до него, позициите им бяха обратното на еротичното пътуване с мотоциклета, при което гърдите ѝ го изкушаваха при всеки завой, всеки наклон. Вчера, докато пътуваха покрай крайбрежието, всяко напрегнато притискане на бедрата ѝ до неговите, докато вземаше завоите, беше като обещание за нещо предстоящо. Фантазираше си как ще прави секс с нея, по начин, който бяха изпробвали заедно предната нощ.

Тя обичаше да е отгоре.

Той също.

Върху нея.

Сега познаваше цялото ѝ тяло, висините и дълбините, тайните ѝ места. Знаеше какво я разпалва, какво я кара да полудява.

И сексуалната ѝ покана, инстинктивна и невинна, бе нещо съвсем различно от тази на опитните куртизанки, като жените, които обикновено споделяха леглото му.

Уроците в любовта, които ѝ бе преподавал, бяха довели и двамата до ръба, и отвъд него, и насладата бе неподправена.

Може би бе шовинист, но невинността ѝ го радваше.

Членът му се втвърди. Все още спяща, тя се пристисна в бедрата му. Розовите бузки на дупето ѝ се наместиха около дължината му.

Закуската щеше да почака, защото той не можеше.

Едната му ръка се стегна около талията ѝ, а другата потърси добре оформената ѝ гърда. Розовото зърно вече бе твърдо, тя промърмори името му и се протегна назад, за да погали бедрото му.

И Лука разбра, че само една нощ със Серина няма да му бъде достатъчна.

* * *

Цялото му бедро потрепери, когато тя прокара пръстите си нагоре-надолу. Този мъж-планина топлеше гърба ѝ, бе я обвил в мускулестата си прегръдка, бе нежен въпреки цялата си сила и я бе пазил с всичко, на което е способен. Усети топлия му дъх по лицето си и ръката, която галеше гърдата ѝ. Тя потръпна като панделка на вятъра, докато насладата преминаваше през нея, а тялото му се размърда до нейното.

Беше толкова мъжествен, толкова настоятелен, бе ѝ доставил такова удоволствие, каквото не си бе представяла, че съществува.

Коляното му се плъзна между краката ѝ.

— *Buon giorno, cara.*

Усети как мърмори в ухото ѝ, движението на гърдите му срещу гърба ѝ. Дълбоките стонове, напомнящи тъмен шоколад и ликьор Куантро, изкушение създадено, за да тества самоконтрола ѝ.

Винаги се бе гордяла със самоконтрола си. *Преди да срещна Лука.*

Наболата му брада одраска нежната кожа на рамото ѝ, тиха покана да се наслади на удоволствията на плътта още веднъж.

Горещи пръсти я галеха по гърба и оставяха диря от трепетно очакване по пътя си. Нервните ѝ окончания танцуваха при докосването му. Пръстите му продължиха към корема ѝ и се изгубиха между бедрата.

И самоконтролът ѝ се разпиля.

* * *

Час по-късно, изкъпана и облечена, Серина придърпа съсипаната пола и вчерашната риза и направи гримаса, докато я изучаваше. Всичко, което бе забравила по време на еротичната среща миналата нощ, се виждаше ясно на ярката дневна светлина, износването и скъсаното от инцидента. Освен разрезите на Лука, пръски кал и грес оцветяваха материята на мястото на задните ѝ части.

Нямаше начин да се появи в подобно облекло. Но нямаше и резервни дрехи. Ограничена от нискотарифната компания да лети само с ръчен багаж, тя бе взела единствено лаптопа и куфарчето си. На летището, служителят на бюрото за регистрация на багажа, бе оспорил трите ѝ чанти, след като видя колко голяма е дамската ѝ. Да пътуваш с нискобюджетни авиолинии е наистина кошмарно преживяване.

А тя трябваше да продаде идеята за двигателя на баща си на „Луксия“. Беше брилянтна и се връзваше с нестандартната и новаторска посока, в която бе поел автомобилния производител.

А без това, с бизнеса на татко е свършено.

Отстъпи, огледа се в цял ръст и се намръщи.

Може би Лука щеше да я насочи към някоя сергия на пазара. Дали имаха пазари в Соренто по средата на седмицата? С въздишка тя нави косата на главата си, търсейки начин да изглежда като професионалист. Забоде последния паднал кичур и се обърна.

Мъжът се бе облегал на рамката на вратата и я наблюдаваше, докато бавно закопчаваше ризата си.

Правеше го от кръста нагоре, като ѝ предоставяше гледка към матовата си кожа, от която устата ѝ пресъхна.

— Няма да стане така, *cara*.

— Знам. Има ли, ааа, евтини дрехи в някой магазин в града, където може да ме оставиш?

— Няма как да знам.

Влезе в гардеробната и след малко се върна с луксозна чанта в ръце.

— Но мога да разбера дали няма да предпочетеш това тук вътре.

Заинтригувана тя седна на ръба на леглото и извади съдържанието на чантата. Тясна, плътно прилепнала към тялото черна пола и копринена, сребристорсива блуза паднаха в скута ѝ.

Това отплата за предната нощ ли беше?

Никога не бе имала авантюра за една нощ.

Не и преди тази нощ.

Нощта с Лука бе нещо повече от само секс. Поне за нея. Но дали и той го приемаше така?

Леден шиш прониза гордостта ѝ и тя се вцепени. След най-разтърсващия секс в живота ѝ, тя отказваше да се чувства като

проститутка. Сподавяйки болката и гнева си, тя погледна към мястото до вратата, където се бе настанил.

— Не мога да ги приема.

Погледът му се плъзна бавно по лицето ѝ, след което я прикова с твърдия си взор. Едно мускулче трептеше до устата му.

— Не е това.

— Кое?

— Това, което изражението ти крещи. Серина, не ти плащам.

Приблужи се и седна до нея като я прегърна, пръстите му проследиха пръска кал върху полата ѝ.

— Единственото правилно нещо е да заменя тоалета ти с друг, след като го съсипах. Въпреки че цепките подобриха вида на полата, обаче смазката на задничето ти не е никак стилна.

Разумното му обяснение накара гнева ѝ да се смекчи. В нея се надигна вълна от благодарност и чувство на убийствено удоволствие.

— Но как... кога?

— Описах фигурата ти на асистентката ми. Затова тя се забави вчера, пазаруваше. Харесват ли ти?

— Прекрасни са, но не мога...

— Моля те. — Подаде ѝ ръка. — Не казвай, че няма да ги приемеш. Който чупи, купи. Срещата ти, важна е нали?

Тя кимна, ръката ѝ стискаше материята на полата, която държеше. Лука нямаше как да знае колко важна бе срещата за нея и баща ѝ.

— Не можеш да носиш скъсани дрехи.

— И не мога да отида както майка ме е родила.

Сексапилна усмивка се разля по устните му.

— Това би била среща, на която с радост ще отида.

Серина бе обляна от горещи и студени вълни.

— Благодаря, ще приеме подаръка ти засега, но ще ти платя. Дай ми сметката си.

— Не. — Веждите му се извиха намръщено. — Не бъди такава, как му казвате? Сухарка. Сега се преоблечи или ще закъснееш за срещата си. Закуската е готова и след това трябва да тръгваме.

Той бе авторитетен, не арогантен, реши тя. Знаеше, че инцидентът бе по нейна вина. Погледът ѝ се спря на часовника до леглото. Беше прав за времето.

Въодушевена, облече новия тоалет. Беше разкошен. Без да споменава това, че бяха първите ѝ нови дрехи от години.

Поглади полата с ръка и осъзна колко ѝ е липсвало това да има нещо ново и хубаво.

Не че някога би се оплакала.

Да помага на татко в проучванията му означаваше, че не остават излишни пари за лукс, какъвто са новите дрехи.

С чувство на облекчение, тя хвърли сивия костюм в кошчето за боклук в банята и тържествено изми ръцете си.

— *Bella!* — Хванал я за раменете, Лука я придърпа към себе си.

— Има нещо, което не е наред, ли?

— Да нямам етикет? Какво?

Той издърпа две от фибите. Тя хвана кока си, който се разпадаше.

— Ще го оправя.

— Не, *bella*.

Свали и останалите фиби и ги хвърли на пейката в банята.

— Престъпление е да криеш толкова красива коса.

Прокара пръсти през тежката маса, която се спускаше по раменете ѝ.

— *Si, molto bene.*

— Но аз отивам на бизнес среща. Не мога да отида така? Няма да ме вземат на сериозно.

— Серина, ако искаш да впечатлиш италиански мъж, или който и да е мъж, обличай се секси. Използвай невероятното си тяло.

— Искам да чуят предложението ми.

— Ще го направят, повярвай ми. И ще са щастливи да те слушат, докато те гледат. Сега, хайде да хапнем.

* * *

— Сигурна ли си, че адресът е този? — Лука спря пред модерна офис сграда и се обърна към нея.

Тя провери отново на телефона си.

— Да, този е. — Тъжният факт увисна между тях.

Това беше. Моментът да се сбогуват. Нямаше друг избор освен да продължи напред и това означаваше Лука да се превърне само в

красив спомен. Едва събра сили, за да срещне погледа му.

Прибра един кичур коса зад ухото ѝ. И за него ли раздялата им беше също толкова нежелана?

— С какво се занимава баща ти?

— Той е проектант на двигатели. Ако не се бе разболял, щеше сам да направи презентацията.

— Двигатели? — Намръщи се и погледна сградата зад тях. Лека усмивка изви устата му на една страна.

— Как се казва?

— Грегъри Мейсън.

Устните на Лука трепнаха.

— И ти знаеш всички детайли? Можеш да отговориш на всички въпроси?

— Да, аз съм инженер. Работила съм заедно с него по този проект. — Месец след месец. Гордостта от постижението им ѝ помогна да се съсредоточи. Щеше да успее да се сбогува с него без сълзи.

Той кимна доволен от отговора ѝ, макар че тя не разбра защо.

— Е, *bella*. Засега ти казвам *ciao*.

Ciao.

Това се използваше, когато очакваш да срещнеш някого отново. За хората, които живееха в една и съща страна, които пиеха заедно кафе или вечеряха и спяха повече от една нощ, защото можеха.

Ciao бе заредено с обещанието за следваща среща, сладки целувки и Лука в ръцете ѝ, в нея отново и отново.

Ciao не бе за тях.

— Не трябваше ли да кажеш *arrivederci*? Не е като да планирам да се върна в Соренто отново.

— Серина, мисля, че и двамата осъзнаваме, че миналата нощ няма да ни е достатъчна. Ще имаме още такива.

— Звучиш убедено.

— *Si*. Сигурен съм. Сега...

Разкопча още едно копче от блузата ѝ, прокара пръст по гърдите ѝ и наклони глава, за да прецени ефекта.

— По-добре е. Късмет. Покажи им коя си.

Подпря се на централната конзола, докосна бузата ѝ с върха на пръстите си и тогава се наведе. Целувката му бе нежна, страстта от предишната нощ бе обуздана, но се усещаше под повърхността.

Ciao.

Сърцето ѝ болезнено искаше думите му да са истина. Как би могла да се откаже от това, което бяха споделили? И все пак, как можеше да си позволи да се върне в Италия?

Тя се потопи в целувката му, търсейки я, за да продължи още няколко мига. Да вдиша аромата му — одеколон с аромата на гора, мускус, Лука.

Половината час бе отброен от часовниковата кула на *duomo* и тя преглътна. Девет и тридесет.

Време бе да тръгва.

— Благодаря ти за всичко.

— *Ciao, bella.*

Тя се измъкна от колата и се отдалечи.

Лука ѝ махна набързо, след което се включи в движението и изчезна зад ъгъла.

С високо вдигната глава, тя влезе в сградата и я насочиха към търсения етаж. Докато вървеше към рецепцията усети, че вече е изнервена. Навлажни устни, когато служителката погледна към нея.

— А, *signorina* Банън, добре дошли. Надявам се, че сте се възстановили от инцидента, *si*?

— Тъъ, да, благодаря ви. Тук съм няколко минути по-рано. Мога ли да подготвя презентацията си за срещата.

— Разбира се. Моля да ме последвате.

Еlegantната жена с обувки на токчета, високи четири инча, които можеше да носи само някой, който по цял ден седи на бюро, я заведе в заседателната зала.

— Може да се разположите в този край. Ще изпратя кафе, да е готово за срещата.

Тя се усмихна и си тръгна, като затвори тихо вратата зад себе си.

Въпреки нервността си и неудържимите спомени за Лука, и благодарение на няколкото упражнения у дома, Серина бързо успя да подреди презентацията си.

Концентрирай се. Събери си ума... сега.

Мечтите за сексапилния италиански мотоциклетист нямаше да го върнат или да ѝ помогнат да продаде идеята. Натисна последния клавиш и провери дали програмата ще се зареди, след което седна на мястото си.

Дишай. Запомни началото. Мини през него и останалото ще се случи от само себе си.

Наставленията на баща ѝ се бяха запечатали в съзнанието ѝ, тя се взря в гледката през прозореца и преговори встъпителната си реч.

Леко щракване я накара да погледне отново към стаята и се изправи, за да посрещне новодошлия.

— *Виюн giorno*, Серина, отдавна не сме се виждали.

Лука?!

Невъзможно.

Затвори очи.

Искаше да повярва в обещанието на неговото сiao, и бе сигурна, че го бе призовала от дълбините на най-съкровеното си желание. Не искаща да загуби образа, тя си пое дълбоко дъх, опитвайки се да задържи аромата му в спомените си.

Когато отвори очи, той все още бе на вратата.

Лука... тук, Лука... кой?

— Лука д'Алберги?

— Si.

Той се подсмихна и го повтори с доста по-различно произношение от нейното.

Вчера пълното му име нямаше значение, той бе някой, който не очакваше да види отново.

Няколко мъже влязоха в стаята, минаха покрай него и седнаха от двете страни на масата.

Лука затвори вратата, мина покрай цялата маса и седна до нея.

Столтът на председателя на борда... *И, Боже помогни ми, моят любовник.*

Стилна, хромирана табела стоеше пред него — Лука д'Алберги, главен изпълнителен директор на „Луксия“.

Как по дяволите ще насоча предложението си към него?

Главата ѝ се завъртя. Това хубаво ли беше? Или лошо? *Как да се справя?*

— Господа, мога ли да ви представя *signorina* Банън.

Промърморените поздравии откъм масата бяха придружени от оценяващи погледи и внезапно тя разбра коментара на Лука за облеклото ѝ. Може и да беше сексистко, но възхищението им засили увереността ѝ.

— Госпожица Банън е тук като представител на баща си, Грегъри Мейсън, който се е разболял, но ме увериха, че тя е повече от компетентна и способна да отговори на всичките ни въпроси.

Ласкателното представяне ѝ даде достатъчно време, за да се подготви и това, че знаеше, че визията ѝ помага, успокои нервността ѝ.

Той се обърна и я погледна, но това, което видя в очите му я успокои, както нищо друго не би могло.

Щеше да ѝ пази гърба.

— Това е така, нали, *signorina*?

Тя отблъсна негативните мисли. Щеше да се справи с тях по-късно.

— Определено.

— И макар че си *представях* тази среща по малко по-различен начин... — Погледите им се срещнаха за два удара на сърцето.

Мили Боже.

— Радвам се, че имаме удоволствието да се насладим на компанията на *signorina* Банън днес. Така, всички вие сте чели предложението. Ако го приемем на тази среща, съм сигурен, че *signorina* Банън ще бъде щастлива да остане тук още няколко дни.

Изражението му не издаваше нищо, но под конферентната маса усети как коляното му се натиска в нейното.

— Да започваме ли, господа? *Signorina*?

Серина бавно си пое въздух и кимна.

— Господа.

Включи Пауър поинт презентацията си.

Забрави за Лука, баща си, всичко друго, дори неизказаното обещание в очите на италианеца. Обещанието, че предната нощ няма да остане единствената, обещанието за нещо повече.

Ще се справи с него после. Сега имаше работа.

Концентрира вниманието си върху презентацията и продаде изобретението на баща си на тази група властни мъже.

Червена карирана покривка разделяше Серина от Лука. Свещите хвърляха жълти отблясъци над панерчето с хляб, зехтин и балсамовия оцет, а ароматът на чесън и червено вино изкушаваше сетивата ѝ.

— Чувствам се така сякаш, ако се ощипя, ще се събудя и ще открия, че всичко това е било сън.

— Моля те, недей. Ще страдам, ако получиш още някоя синина.

— Тогава ще я целунеш, за да ми мине.

Погледна изпод миглите си, като се надяваше да успее да имитира погледа „мисля си за секс“ на най-добрата си приятелка.

Взорът на мъжа се задържа върху устните ѝ, преди да срещне нейния.

— Това е истина, но не е нужно да се нараняваш, за да си спечелиш целувка. Дадох дума, че ще те нацелувам цялата, когато те заведе у дома.

Вълна на очакване мина през нея, изкусителна и опияняваща, с нотка на опасност, както ѝ бе обещал.

Кога се превърнах в тази чувствена жена с копнежи, които само Лука може да задоволи?

Очарована от тази нова, непозната своя страна, тя си позволи да се загледа в мъжа.

Беше красив — каквито винаги бяха падналите ангели.

Очите му я предизвикваха за най-добрите греховни удоволствия. Обувката ѝ падна с леко тупване. Под масата стъпалото ѝ намери крака му и бавно се заизкачва нагоре.

Топла ръка я улови за глезена. Той поклати глава.

— Не тук, *cara*. Още не или няма да стигнем до храната.

— Толкова ужасно ли ще бъде това?

— Само ако припаднеш от глад, преди да се насладим напълно един на друг.

През челото му бързо премина бръчка, преди да успее да го попита за причината. Хватът му върху глезена ѝ се превърна в ласка,

дразнеше, изкушаваше я, караше я да се гърчи от желание.

— Не мисля, че скоро ще стигнем до този момент. Не мога да си представя, че ще ти се наситя или няма да те искам повече.

Нито пък аз.

Думите на Лука без съмнение обещаваха нощ като предишната. Вместо това, идеята, която я тормозеше след като научи, че договорот с „Луксия“ е на път към баща ѝ, отново изплува в съзнанието ѝ и отказваше да я напусне. Хвърляше сянка върху успеха ѝ и притъпяваше удоволствието от желанието на Лука.

Той вдигна чашата си.

— Поздравления, Серина. Баща ти ще се гордее с теб.

Тя чукна чашата си в неговата.

— Благодаря. Но имам въпрос.

— Само един? — Ухили ѝ се насреща. — Давай смело.

Младата жена отпи от виното и остави чашата си.

— Ако не бяхме *се срещнали*... както се случи вчера... Ако не бяхме прекарали миналата нощ заедно, без да знаем кой е другият... Ако срещата ни бе преминала по план вчера следобед, пак ли щеше да приемеш предложението ми?

Мъжът също остави чашата си на масата и я хвана за ръка.

— Какво искаш да знаеш? — Директният въпрос я извади от равновесие и тя сви рамене. Силната ѝ страна бяха изследванията, не конфронтациите. — Питаш ме дали щеше да получиш договора, ако не бяхме спали заедно?

— Предполагам. — Заигра се със столчето на чашата.

— Сексът и бизнесът не се изключват взаимно. Възможно е да имаш и двете, без да очакваш едното да е в полза на другото. — Изражението му излъчваше безмилостност, каквато не бе виждала преди. — Ако ме питаш това, тогава отговорът е не.

— Как може да си толкова сигурен? Как аз да бъда сигурна?

— Не правя бизнес по този начин. Никога няма да взема важно решение на базата на страхотен секс.

Тя погледна виното и го завъртя в чашата.

— Лесно ти е да го кажеш сега.

Хвана китката ѝ и я задържа твърде здраво.

— Вярваш ли в изобретението на баща ти?

Шокирана, тя го погледна.

— Разбира се. Как може да помислиш иначе?

Срещна погледа ѝ, но все още в него се четеше безкомпромисност.

— Управлявам мултимилионна компания, Серина. Не базирам решенията си на прищевки, нито пък борда ми.

Разтърсена, тя трудно си пое дъх. *Дали не рискувам договора на татко, като го притискам така? Може би, но трябва да опозная мъжа, с когото ще работим.*

— Никога не съм предполагала, че го правиш.

— Така ли?

— Ти знаеше коя съм, преди да се срещнем. Защо не ми каза кой си? Опитваше се да ме спреш като...

— Ти не каза с кого имаш среща, нито за какво е. Вчера бях просто Лука, който кара мотоциклет и ти предложи транспорт. — Отпусна захвата си и палецът му се плъзна по учестения ѝ пулс. — Ти беше като самата Венера. Осъзнах коя си чак когато те оставих пред входа на офиса.

Споменах ли фамилията си вчера? Сигурна съм, че Лука не ми каза неговата.

Не мислеше така, макар че за краткия период, след падането ѝ, все още нямаше никакъв спомен.

— Дори ако ти бях казала фамилията си, нямаше да направиш връзката с баща ми.

— Знаех само, че дъщеря му идва като негов представител. Ако бях помислил за това, щях да очаквам да носиш същото фамилно име. Съдбата ни събра на крайбрежието на Амалфи.

— Съдбата ли?

— Или Венера. Все тая, спечели договора на основание на собствените си заслуги. Ти и баща ти ще дадете на нашата компания авангарден дизайн, който ще направи автомобилите ни най-добрите на пазара. Това ми показва тази сутрин и това е, което щях да видя вчера следобед. Изходът щеше да бъде същият. — Стисна ръката ѝ и преплете пръсти с нейните. — Същият изход, но без удоволствието, което споделихме. Това ли е всичко, което те тревожи?

— Може би. Наистина ли вярваш в съдбата?

— Вероятно.

Трима музиканти спряха до масата им и китаристът повдигна вежда, тактично питайки Лука дали иска да им посвирят.

— *Si, per favore.*

Серина се огледа в ресторанта, докато музиката ги обгръщаше. Осъзна, че е пълен с двойки, цветя, музика и любовни песни. Когато триото се премести на следващата маса, тя наклони глава.

— Свети Валентин е.

— Щастлив ден, на който да започнем партньорството си. — Чукна чашата си в нейната. — Трябва да приемем, че боговете ни събраха.

— Свети Валентин ли?

— И Венера. Тя е римската богиня на любовта. Мислех си, че приличаш на Венера, която излиза от морето. Сега си мисля, че тя е искала да ни събере навреме, за да отпразнуваме Деня на любовта.

— Може би не беше добра идея да вечеряме тук тази вечер, всички наоколо са двойки.

Дали Лука се чувстваше толкова неловко, колкото и тя в този ден, в който всички щяха да ги помислят за влюбени?

— Много връзки започват с привличане. Защо се притесняваш, че вечеряме тук на *La Festa Degli Innamorati*^[1]?

— Не се притеснявам. — Освен, че това ѝ напомняше, че доста отдавна не бе имала смислена връзка. Вълнението от нощта, обещанието за още една такава, я оставяше със смесени чувства. — Но утре аз ще се кача на самолета за дома. Този ден е за влюбените.

— И за любовниците. Ние сме любовници, Серина. Правихме любов миналата нощ и ще правим отново, когато се приберем у дома.

Идеята бавно пусна корен, стопли я и зае онова място, което тя запълваше отдадена на изследвания заедно с баща си.

Лука е моят любовник, дори и само за две нощи.

И утре щеше да е само един красив спомен.

— Защо въздъхна, когато споменах, че сме любовници?

— Какво? Моля? — *Няма да съм като онези обсебващи маниачки. Няма да му позволя да разбере колко много ще ми липсва, когато си тръгна.*

Лука хвана ръката ѝ и прокара палец по дланта ѝ.

— Искаш ли да бъдеш моя любима, Серина?

Вълни на желание я обляха при докосването му. Играеше си с нея като виртуозен музикант. Останала без думи, със затворени очи, тя само кимна.

— Кажи ми мислиш ли, че баща ти би приел идеята за преместване в Соренто?

— Баща ми? — Отвори широко очи тя.

— Бих искал да работи единствено за „Луксия“.

Желанието за храна и желанието ѝ за Лука увиснаха като меч над главата ѝ. Дали любовната им връзка не бе само начин да си подсигури баща ѝ и изследванията му?

Горчилка се надигна в гърлото ѝ и тя отскубна ръката си от неговата.

— Може би.

— *Vene*. А ти — би ли се преместила тук, за да бъдеш с него.

Разочарованието се смени с предателство. Лука я използваше, за да си подсигури баща ѝ. Хлад, който нямаше нищо общо със сезона се завладя тялото ѝ.

— Не е нужно да ме подкупваш. Баща ми ще подскочи при възможността да работи при вашите модерни съоръжения.

Намръщеният поглед на Лука беше мрачен и свиреп.

— Не те подкупвам. Питам те дали би се преместила в Италия? Искам и ти да работиш за „Луксия“.

— Вече имаш договора. Баща ми ще приеме предложението ти. Защо ти би...

Той се наведе през масата и я прикова с ядосания си поглед.

— Тази сутрин показва задълбочени познания и страст към работата си. Това само преструвка ли беше?

— Никога.

— Заради тази страст те искам в отбора си. Не защото сме *simpatico* в леглото.

— Сякаш, бих получила работата, ако я искам, дори и без...

Почувства как се изчервява. Лука грешеше. Бизнесът и сексът бяха неудобни партньори в леглото.

— Да, Серина. Дори без това. Никога не бих ползвал секса като средство за постигане на цел. Имаш ум и в „Луксия“ ще сме щастливи, ако и двамата с баща ти приемете офертата ни.

Колембливи емоции и несигурността в тази основана на страст връзка с него — *връзка, която и двамата искаме да продължим* — й пречеа да мисли разумно. Трябваше й време, за да го осъзнае.

— Мога ли да си помисля ден или два?

Той взе чашата си и отпи голяма глътка.

— Разбира се, надявам се, че ще приемеш. Но няма да те притискам. По никакъв начин.

— Нито дори за това... да сме любовници?

Всеки път, когато казваше тази дума, й ставаше все по-лесно. По-лесно да го приеме, по-лесно да повярва, че е открила някой специален. Беше прекалено хубаво, за да е истина.

Каква е уловката?

— Позволи ми да го кажа ясно. Искам те в леглото си, Серина.

— Каква е политиката ти за сексуални отношения с персонала?

— А, задаваш важен въпрос. Романтичните връзки нямат място в офиса, но ще ти обещаю нещо. Работата не е свързана по никакъв начин с това да спиш с шефа. Работата остава в офиса, а правенето на любов може да бъде навсякъде, освен на работа.

Усмихна се, а в очите му блестеше обещание.

— И никога няма да позволя работата ни да влияе на всичко останало, което бихме могли да имаме заедно.

Мога ли да имам всичко това — мечтаната работа и мечтания любовник?

Почтеността и характера на Лука се бяха проявили, когато бе отказала да я изостави на крайбрежния път. Бе го видяла тогава, как действа дръзко, само за да й помогне. Смееше ли да му повери бъдещето си?

— Ще го кажа толкова просто, колкото мога. Не искам да те загубя. Ти си предимство за компанията ми и за мен лично. Това, което споделихме ни прави щастливи. Искам да продължа да те радвам, но ако няма да можеш да работиш за мен и да делиш леглото ми, ще оставя избора на теб.

Колкото и да опитваше Серина не можа да разбере кой от двата варианта би предпочел Лука — ума или тялото й. Но тялото и ума й знаеха кой път ще иска да последва тя.

Сервитьорът пристигна и остави храната им на масата. Ароматната пара гъделичкаше носа й с аромат на домати, босилек и

богат неаполитански сос. Бутна чинията си настрана и хвана ръката му.

— Обикновено не вземам важни решения без дълъг списък със „За“ и „Против“, и въпроси възникващи от въпросите, но това — с теб — чувствам, че е правилно. Правилно и вълнуващо, и...

— Изпълнено с обещания?

— Да.

— Това означава ли, че...?

— Кога искаш да започна?

— Работа — след седмица. В леглото ми... — Нужда, желание, очакване преминаха през тялото ѝ. — Колко бързо можеш да приключиш с храната си?

[1] Фестивалът на влюбените (итал.). — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Свети Валентин, една година по-късно

Серина седеше срещу Лука в същия ресторант, в който бяха отпразнували подписването на договора година по-рано. *Дори на същата маса*, помисли си като се огледа наоколо.

Лука обърна китката си и провери часовника за петнадесети път за толкова кратко време. Когато прокара ръка през косата си, на Серина ѝ дойде до гуша. Той изглеждаше почти нервен, но това бе невъзможно. Лука имаше нерви от стомана и не трепваше и при най-тежките преговори. Нищо не го притесняваше и все пак...

— Очакваш ли някого?

Разочарованието се промъкна в нея, но младата жена го потуши. След една година като двойка тя си бе пожелала, този Свети Валентин да бъде само за тях — романтична вечеря, последвана от десерт у дома. *В леглото с Лука.*

— Всъщност, да. А, ето го! — Погледът му се спря на някой, който беше зад нея, когато бутна стола си назад и стана. — Връщам се след секунда.

Лошо ли бе да се надява, че бизнесът му няма да пречи на времето им заедно?

Бе направил всичко възможно да отдели работата от времето им у дома. Габриела, неговата асистентка, бе отбелязала само преди седмица, че никога не бе виждала шефа си толкова щастлив и спокоен.

— Мислех си, че е работохолик, но той върши същата работа за по-кратко време и си тръгва навреме всеки ден, за да вечеря с теб. Мечтая си да намеря такъв мъж. Късметлийка си, Серина.

Щастлива съм. И влюбена.

Само два месеца след като се нанесе в дома му разбра, че се е влюбила. Наричаше я *mi amore*.

„*Любов моя*“ звучеше прекрасно и на двата езика. Но *mi amore* не бе същото като да го чака да ѝ каже *ti amo* — обичам те. Дълбоко в себе си се бе надявала, че това е вечерта, в която ще ѝ го каже, но ако

бе поканил още някой на вечеря с тях... Дори не се опита да скрие тихата си въздишка, и все пак, любимият ѝ не се бе върнал на масата им.

Лука. Една жена трябваше да е много по-силна от нея, за да можеше да му устои. Не че искаше да му устои, но се бе надявала за...

— *Signorina?*

Погледна нагоре и видя триото музиканти, които винаги свиреха в ресторанта, застанали до нея.

— *Vuona sera.* Може ли да дойдете, когато моят...

Лука се показа иззад китариста, който започна тихо свири някаква любовна песен, докато Лука я фиксираше с погледа си „*ела в леглото*“. Едната му ръка бе скрита зад гърба, когато падна на едно коляно.

За един откачен миг тя се страхуваше, и молеше, и надяваше, че това означава онова, което предполагаше. Дъхът заседна в гърлото ѝ. Това ли бе вечерта?

— Серина, изминалата година с теб беше най-щастливата в живота ми. *Ti amo, mi amore. Piu di cuanto le parole possono dire.*

Обичам те. Повече отколкото мога да изкажа с думи. Бе вълнуващо да чуе думите наистина. И не се съмняваше, че идват от сърцето му. Лука бе човек на действието и ѝ бе показвал любовта си по толкова различни начини.

— Чаках една специална доставка и сега е тук... Не може да има по-подходяща вечер от тази, нощ създадена за любовници, за да те попитам... ще се омъжиш ли за мен?

Той отвори кутийката за бижута. В нея блестеше платинен пръстен с квадратен диамант, разположен диагонално върху халката.

Нежна музика се носеше от триото зад Лука. Те свиреха същите строфи отново и отново, сякаш чакаха отговора ѝ.

— Да! *Si! O, si, mi amor.* С цялото ми сърце.

Музиката се засили, останалите хора в ресторанта започнаха да аплодират и викат: „*Auguri, tanti auguri*“^[1], но всичко това отиде на заден план, когато мъжът на живота ѝ я целуна.

Тази нощ беше тяхна, само тяхна, а след това и вечността.

[1] Най-добри пожелания. (итал.). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.